

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2017. gada 24. aprīlī*

Civildienests — Līgumdarbinieki palīguzdevumiem — Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības
3.b pants — Secīgi noslēgti darba līgumi darbinieka statusā — Uz noteiktu laiku noslēgti darba
līgumi — Lēmums nepagarināt darba līgumu — Pilnvaru nepareiza izmantošana — Lūgums sniegt
palīdzību — Tiesības tikt uzklausītam — Ārpuslīgumiskā atbildība

Lieta T-584/16

HF, ar dzīvesvietu Busvalā [*Bousval*] (Beļģija), ko pārstāv *A. Tymen, avocat*,

prasītāja,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv *L. Deneys* un *S. Alves*, pārstāves,

atbildētājs,

par prasību atbilstoši LESD 270. pantam, pirmkārt, atcelt Parlamenta lēmumu nepagarināt prasītājas līgumdarbinieces palīguzdevumiem līgumu un, otrkārt, atlīdzināt kaitējumu, kas prasītājai, iespējams, nodarīts galvenokārt šī lēmuma dēļ.

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja *I. Pelikánova* [*I. Pelikánová*], tiesneši *P. Niuls* [*P. Nihoul*] un *J. Svenningsens* [*J. Svenningsen*] (referents),

sekretārs *E. Kulons* [*E. Coulon*],

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt Eiropas Parlamenta darba līgumus (turpmāk tekstā – “institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus”), izmantojot secīgus līgumus no 2003. gada 6. janvāra līdz 14. februārim, no 2003. gada 15. februāra līdz 31. martam, no 2003. gada 1. aprīļa līdz 30. jūnijam un no 2003. gada 1. jūlija līdz 31. jūlijam, pieņēma darbā prasītāju *HF* kā palīgdarbinieci, amata kategorijā, kas bija paredzēta Eiropas Savienības pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtībā (turpmāk

* Tiesvedības valoda – franču.

tekstā – “Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtība”) redakcijā, kura bija spēkā pirms 2004. gada 1. maija. Prasītāja tika norīkota darbā Informācijas un sabiedrisko attiecību ģenerāldirektorāta (ĢD), kas kļuvis par Komunikācijas ĢD, Plašsaziņas līdzekļu direktorāta (turpmāk tekstā – “Plašsaziņas līdzekļu direktorāts”) Audiovizuālās informācijas daļā, kura tagad kļuvusi par nodaļu (turpmāk tekstā – “Audiovizuālās informācijas nodaļa”). Tajā viņa veica B kategorijas V grupas 3. klases asistenta pienākumus.

- 2 No 2003. gada 1. augusta līdz 2004. gada 31. jūlijam sabiedrība, kura reģistrēta Francijā un kura sniegusi pakalpojumus Parlamentam, pieņēma darbā prasītāju par audiovizuālo darbu administratoru, lai apmierinātu tās darbības apjoma palielināšanos, kas saistīta ar Audiovizuālās informācijas nodaļas audiovizuālo darbu vadību. Šis līgums tika pagarināts, prasītājai un pakalpojumus sniedošajai sabiedrībai savstarpēji vienojoties, uz laikposmu no 2004. gada 1. augusta līdz 2005. gada 31. janvārim, pēc tam atbilstoši 2005. gada 31. janvāra līgumam prasītājas darba līgums ar šo sabiedrību tika pagarināts uz nenoteiktu laiku.
- 3 Tomēr 2005. gada 1. aprīlī prasītāja pārtrauca veikt savu darbību Parlamentā minētās sabiedrības vārdā, jo viņu no jauna tiešā veidā bija pieņēmusi darbā institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, kā līgumdarbinieci amata kategorijā, kas izveidota ar Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību, redakcijā, kura bija spēkā kopš 2004. gada 1. maija. Tad viņa tika klasificēta III funkciju grupas 9. pakāpē, lai veiktu “izpildes uzdevumus, projektu sagatavošanu, grāmatvedību un citus līdzvērtīgus tehniskus uzdevumus, ko veic ierēdņu vai pagaidu darbinieku uzraudzībā” Audiovizuālās informācijas nodaļas daļā ar nosaukumu *Newsdesk Hotline* (turpmāk tekstā – “*Newsdesk Hotline*”), sākotnēji uz deviņiem mēnešiem, proti, līdz 2005. gada 31. decembrim. Šis darba tiesiskās attiecības tajā pašā pakāpē un ar tiem pašiem pienākumiem ar līgumu tika pagarinātas no 2006. gada 1. janvāra līdz 31. martam.
- 4 Saskaņā ar darba līgumu, kuru institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, un prasītāja parakstījušas attiecīgi 2006. gada 24. un 25. janvārī, tās vienojās, ka prasītāja tiek pieņemta darbā atbilstoši Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 2. panta b) punktam no 2006. gada 1. februāra līdz 2007. gada 31. decembrim kā pagaidu darbiniece, kurai piemērojams sešu mēnešu pārbaudes laiks. Noslēdzot divas secīgas papildu vienošanās, šis darba tiesiskās attiecības tika pagarinātas attiecīgi no 2008. gada 1. janvāra līdz 31. decembrim un no 2009. gada 1. janvāra līdz 2010. gada 31. janvārim, proti, uz kopā uz trim gadiem. Saskaņā ar līgumu, kuru institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, un prasītāja parakstījušas attiecīgi 2010. gada 26. un 27. janvārī, tās vienojās, ka prasītājas līgums tiek pagarināts uz divu gadu laikposmu līdz 2012. gada 31. janvārim. Šajā līgumā bija noteikts, ka “atbilstoši Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 8. panta [2. punktam] nekāda turpmāka pagarināšana [...] [nav] atļauta”.
- 5 Ar Personāla ĢD Konkursu un atlases procedūru nodaļas (turpmāk tekstā – “Konkursu nodaļa”) 2011. gada 26. septembra paziņojumu prasītāja tika informēta par to, ka viņa nav saņēmusi pietiekamu vērtējumu, lai tiktu pielaista Parlamenta iekšējā konkursa procedūras nākamajam posmam attiecībā uz AST 5 pakāpes asistenta amata vietām.
- 6 Ar 2012. gada 31. janvāra līgumu starp institūciju, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, un prasītāju tika panākta vienošanās, ka šī pēdējā minētā no 2012. gada 1. februāra līdz 31. jūlijam atbilstoši Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 3.b pantam tiek pieņemta darbā kā līgumdarbiniece palīguzdevumiem, kura klasificēta III funkciju grupas 11. pakāpes 1. līmenī, lai veiktu “izpildes uzdevumus, projektu sagatavošanu, grāmatvedību un citus līdzvērtīgus tehniskus uzdevumus [...] ierēdņu un pagaidu darbinieku uzraudzībā”. Šis darba tiesiskās attiecības prasītājai esot piedāvātas pēc tam, kad nerezultatīvi tika publicēts paziņojums par vakanci Nr. 136691 attiecībā uz asistenta funkciju grupas (AST) amata vietu “audiovizuālā darba producenti”, kas prioritāri aizpildāms, pārceļot darbā ierēdni.

- 7 Noslēdzot secīgas papildu vienošanās, šis darba tiesiskās attiecības līgumdarbinieces palīguzdevumiem statusā tika pagarinātas no 2012. gada 1. augusta līdz 31. decembrim, no 2013. gada 1. janvāra līdz 31. martam, no 2013. gada 1. aprīļa līdz 31. decembrim, no 2014. gada 1. janvāra līdz 31. martam, no 2014. gada 1. aprīļa līdz 30. jūnijam, kā arī no 2014. gada 1. jūlija līdz 31. decembrim. Šie līguma pagarinājumi identiski ir tikuši pamatoti ar “[Audiovizuālās informācijas] nodaļas *Newsdesk Hotline* efektīvai darbībai vajadzīgo papildspēku”.
- 8 No 2014. gada 26. septembra prasītāja atradās slimības atvaļinājumā un kopš tā brīža neatsāka profesionālo darbību Parlamentā.
- 9 Ar 2014. gada 20. novembra elektroniskā pasta vēstuli prasītāja lūdza kādam no saviem Audiovizuālās informācijas nodaļas kolēģiem noskaidrot, vai ir kādi jaunumi par viņas līguma pagarināšanu, un tas 2014. gada 27. novembrī atbildēja, ka viņš tikko ir informēts par to, ka viņas līgums tikšot pagarināts līdz 2015. gada 31. decembrim.
- 10 Pa to laiku ar 2014. gada 26. novembra elektroniskā pasta vēstuli Personāla ĢD darbinieks bija informējis Audiovizuālās informācijas nodaļas vadītāju (turpmāk tekstā – “nodaļas vadītājs”), ka šis ģenerāldirektorāts esot apstiprinājis, ka viņa nodaļas trīs darbinieku līgumi, tostarp prasītājas līgums, tikšot pagarināti līdz 2015. gada 31. decembrim, un tā ir informācija, ko nodaļas vadītājs nodeva trim attiecīgajiem darbiniekiem elektroniskā pasta vēstulē, kurai bija nākamās dienas datums. Šajā elektroniskā pasta vēstulē viņš paskaidroja, ka “trīs līgumdarbinieku lūgumi par pagarināšanu 2015. gadā galu galā [tika] apstiprināti”, bet “[Personāla ĢD ģenerāldirektors] – gluži pretēji – [esot] brīdinājis, ka attiecībā uz 2016. gadu lietas [būšot] daudz sarežģītākas un ka [ir] gaidāms būtisks līgumdarbinieku samazinājums”.
- 11 Šajā 2014. gada 27. novembra elektroniskā pasta vēstulē nodaļas vadītājs norādīja, ka viņš uzskatot, ka būtu “ļoti atbilstoši pagarināt [līgumdarbinieku] līgumus uz visu [2015.] gadu un to vairs nedarīt pa daļām uz [trīs] vai [sešiem] mēnešiem, [kas] rada profesionālus un it īpaši cilvēciskus sarežģījumus”. Šajā pašā elektroniskā pasta vēstulē viņš arī paziņoja par administratoru funkciju grupas (AD) ierēdņa gaidāmo ierašanos pēc konkursa audiovizuālajā jomā, kura galvenais uzdevums būšot vienas daļas audiovizuālo darbu koordinēšana un pienākums vadīt stratēģiju “Paaugstināšana amatā”, tostarp *Newsdesk Hotline* un “Akreditācijas” koordinēšanu. Trīs attiecīgie darbinieki, tostarp prasītāja, vēl tika informēti par to, ka viņu pienākumi tikšot pielāgoti tā, lai tie atbilstu šai jaunajai nodaļas organizācijai, lai sekmīgāk ievērotu Komunikācijas ĢD Plašsaziņas līdzekļu direktorāta prioritātes, kā arī darba metožu izmaiņas, kuras ir pieprasījis veikt Parlamenta ģenerālsekretārs (turpmāk tekstā – “ģenerālsekretārs”).
- 12 Ar papildu vienošanos, kuru institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, parakstījusi 2014. gada 9. decembrī, prasītājas darba līgums līgumdarbinieka palīguzdevumiem statusā bija jāpagarina līdz 2015. gada 31. martam, šim pagarinājumam stājoties spēkā 2015. gada 1. janvārī. Šajā saistībā ar 2014. gada 10. decembra elektroniskā pasta vēstuli prasītāja tika informēta par to, ka “pēc [viņas] līguma pagarināšanas, par ko [viņai] ir [tikko ticis] paziņots, līdz 2015. gada 31. [martam], [...] lūgums, ko viņa [bija] adresējusi [Personāla] ĢD, faktiski attiec[ās] uz [viņas līguma] pagarināšanu uz gadu, proti, līdz 2015. gada 31. [decembrim]”, ka “tomēr pirms lūguma par pagarināšanu apmierināšanas [Personāla] ĢD [bija] veicis [prasītājas] lietas analīzi” un ka “tādējādi [bija] izrādījies, ka [viņa nebija] *CAST* [atlases procedūras] veiksmīgā kandidāte [un ka tad], ja šis nosacījums [nav] izpildīts, līgums [varot] tikt piešķirts tikai ar nosacījumu, ka Līgumdarbinieku atlases komiteja ir sniegusi labvēlīgu atzinumu”. Šajā elektroniskā pasta vēstulē bija paskaidrots, ka Personāla ĢD ir piešķīris prasītājas līguma pagarinājumu uz trīs mēnešiem, lai situācija tiktu koriģēta saistībā ar šo nosacījumu, un minētajā elektroniskā pasta vēstulē ieinteresētā persona tika aicināta laikus aizpildīt pieteikuma veidlapu un iesniegt visus dokumentus, lai viņas lietu vēl varētu izskatīt Līgumdarbinieku atlases komiteja (turpmāk tekstā – “*CoSCon*”) tās 2015. gada janvāra sanāksmē, un ka tad – šis komitejas labvēlīga atzinuma gadījumā – viņas līgums varētu tikt pagarināts līdz 2015. gada 31. decembrim.

- 13 2014. gada 11. decembrī prasītāja parakstīja šī paša gada 9. decembra papildu vienošanos, kurā bija paredzēta viņas darba tiesisko attiecību pagarināšana līdz 2015. gada 31. martam. Ar 2014. gada 11. decembra vēstuli, kura adresēta ģenerālsekretāram un kuras kopija nosūtīta Padomdevējas komitejas, kas izskata jautājumus par vardarbību un tās novēršanu darba vietā (turpmāk tekstā – “Padomdevēja komiteja”), priekšsēdētājam, kā arī Parlamenta priekšsēdētājam un Personāla ĢD ģenerāldirektoram, prasītāja atbilstoši Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – “Civildienesta noteikumi”) 90. panta 1. punktam arī iesniedza lūgumu sniegt palīdzību Civildienesta noteikumu 24. panta izpratnē (turpmāk tekstā – “lūgums sniegt palīdzību”), jo minētie panti pēc analogijas ir piemērojami līgumdarbiniekiem saskaņā attiecīgi ar Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 92. un 117. pantu. Šī lūguma pamatojumam viņa norādīja, ka ir psiholoģiskas vardarbības upuris no Audiovizuālās informācijas nodaļas vadītāja puses, kura vardarbība esot izpaudusies ar šī pēdējā minētā rīcību, mutisku un rakstu valodu, it īpaši dienesta sanāksmju laikā. Viņa galvenokārt lūdza veikt steidzamus pasākumus, lai viņu nekavējoties pasargātu no iespējamā vardarbības izdarītāja, un institūcijai, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, uzsākt administratīvo izmeklēšanu, lai konstatētu faktu patiesumu.
- 14 Ar 2015. gada 13. janvāra vēstuli Personāla ĢD Resursu direktorāta Cilvēkresursu nodaļas vadītājs, kurš turklāt bija Padomdevējas komitejas priekšsēdētājs, apliecināja lūguma sniegt palīdzību saņemšanu un informēja prasītāju, ka šis lūgums ir nosūtīts Personāla ĢD ģenerāldirektoram, kurš pieņemšot lēmumu par šo lūgumu, rīkojoties institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, statusā, četrus mēnešu termiņā, pēc kura attiecīgā gadījumā varētu uzskatīt, ka ir pieņemts netiešs lēmums noraidīt šo lūgumu sniegt palīdzību un tādējādi par to var iesniegt sūdzību saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu.
- 15 Ar 2015. gada 23. janvāra vēstuli prasītājas pārstāvis Personāla ĢD ģenerāldirektoram darīja zināmu tostarp to, ka nodaļas vadītājs ir bijis informēts par lūguma sniegt palīdzību un lūguma institūcijai, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, uzsākt administratīvo izmeklēšanu iesniegšanu. Proti, šī informācija bija ietverta Audiovizuālās informācijas nodaļas sanāksmes protokolā, sekmējot noteiktas informācijas izplatīšanu ne tikai prasītājas kolēģiem, bet arī atsevišķām personām ārpus iestādes. Turklāt šīs sanāksmes laikā nodaļas vadītājs esot paziņojis, ka prasītāja vairs neatgriezīsies Audiovizuālās informācijas nodaļā un līdz ar to ir jāparedz *Newsdesk Hotline* reorganizācija.
- 16 Ar 2015. gada 26. janvāra elektroniskā pasta vēstuli Parlamenta Ģenerālsekretariāta Personāla ĢD Cilvēkresursu attīstības direktorāta (turpmāk tekstā – “Cilvēkresursu direktorāts”) Līgumdarbinieku un akreditēto deputātu palīgu pieņemšana darbā nodaļas (turpmāk tekstā – “Līgumdarbinieku darbā pieņemšanas nodaļa”) darbinieks nosūtīja prasītājai “paziņojumu, kurā apstiprinātas izmaiņas [viņas] dienestā no 2015. gada 21. [janvāra]”. Šajā paziņojumā, kas arī ir datēts ar 2015. gada 26. janvāri, bija norādīts, ka prasītāja ar atpakaļejošu spēku no 2015. gada 21. janvāra tiek norikota darbā Komunikācijas ĢD Direktorāta attiecībām ar pilsoņiem Eiropas Savienības Apmeklētāju programmas (*EUIVP*) nodaļā (turpmāk tekstā – “Apmeklētāju programmas nodaļa”) un ka, izņemot šīs izmaiņas saistībā ar norīkošanu, nevienas citas izmaiņas viņas darba līgumā netiek ieviestas (turpmāk tekstā – “lēmums par iecelšanu citā amatā”).
- 17 Ar 2015. gada 4. februāra vēstuli Personāla ĢD ģenerāldirektors atbildēja uz prasītājas pārstāvja 2015. gada 23. janvāra vēstuli, norādot, ka prasītājai par labu esot veikts pasākums viņas pārcelšanai prom no nodaļas vadītāja un tas izpaužas kā viņas iecelšana citā amatā Apmeklētāju programmas nodaļā. Turklāt Personāla ĢD ģenerāldirektors informēja prasītāju par to, ka rūpīgi pārbaudot viņas lietu un atbildot uz viņas lūgumu uzsākt administratīvo izmeklēšanu, viņš ir nolēmis nodot šo lietu Padomdevējai komitejai, kuras priekšsēdētājs prasītāju informēšot par turpmāko norisi. Personāla ĢD ģenerāldirektors uzskatīja, ka, šādi rīkojoties, viņš esot atbildējis uz lūgumu sniegt palīdzību un ka ar to viņa kompetences jomā prasītājas “lietas izskatīšana tikusi pabeigta” (turpmāk tekstā – “2015. gada 4. februāra lēmums”).

- 18 Ar 2015. gada 12. februāra vēstuli prasītājas pārstāvis tostarp lūdza Personāla ĢD ģenerāldirektoru izskaidrot pasākuma, par kuru viņš bija paziņojis savā 2015. gada 4. februāra lēmumā, piemērojamību un it īpaši norādīt, vai prasītājas pārcelšanas pasākums ir noteikts kā pagaidu pasākums.
- 19 Veidlapā “Pieteikums attiecībā uz līgumdarbinieku – Pagarināšana”, kuru 2015. gada 2. martā bija aizpildījis un parakstījis Komunikācijas ĢD ģenerāldirektors, lai to nosūtītu Personāla ĢD vismaz trīs nedēļas pirms prasītājas līguma termiņa beigām, bija norādīts, ka Komunikācijas ĢD ģenerāldirektors lūdz pagarināt prasītājas līgumu uz diviem mēnešiem, proti, no 2015. gada 1. aprīļa līdz 31. maijam un ka šī pagarināšana bija pamatota ar nepieciešamību pastiprināt Apmeklētāju programmas nodaļu, “lai tiktu galā ar pieaugošo darba apjomu, lai nosvinētu [Apmeklētāju] programmas pastāvēšanas 40 gadus, saistībā ar kuru līdz [2015. gada] maija beigām tiks organizēta virkne pasākumu”. Šajā kontekstā tajā arī bija precizēts, ka šis priekšlikums tika sniegts “pēc *CoSCon* apstiprinājuma 2015. gada 25. [februāra] [sanāksmes laikā, kas tika sasaukta] pēc Personāla ĢD [Cilvēkresursu attīstības direktorāta Līgumdarbinieku un akreditēto deputātu palīgu] pieņemšanas darbā nodaļas lūguma [pēc tam, kad tika pārbaudīta prasītājas], ar kuras [līgumdarbinieka] līgumu [tika aizstāts pagaidu darbinieka] līgums, [līgumdarbinieka palīguzdevumiem] lieta”, un ka tomēr “prasītāja nebija ne *CAST* saraksta, ne sākotnējās *CoSCon* procedūras veiksmīgā kandidāte”.
- 20 Ar paziņojumu, kurš arī sagatavots 2015. gada 2. martā un kuru izdevis Cilvēkresursu direktorāta Konkursu un atlases procedūru nodaļas vadītājs, prasītāja tika informēta par to, ka viņas vārds ir ticis iekļauts kandidātu rezerves sarakstā III funkciju grupas līgumdarbinieka amatam, kurš bija spēkā līdz 2016. gada 29. februārim.
- 21 Ar 2015. gada 4. marta vēstuli Personāla ĢD ģenerāldirektors atkārtoja savu viedokli, ka ar savu lēmumu nosūtīt lūgumu sniegt palīdzību Padomdevējai komitejai viņš bija “pabeidzis šīs lietas izskatīšanu, ciktāl tā attiec[ās] uz viņa kompetences jomu”. Turklāt viņš norādīja, ka prasītājas pārcelšanas pasākums no Audiovizuālās informācijas nodaļas uz Apmeklētāju programmas nodaļu tika veikts gan pēc prasītājas pieprasījuma, kas formulēts lūgumā sniegt palīdzību, gan “dienesta interesēs, lai apmierinātu pieaugošās vajadzības [Apmeklētāju programmas nodaļā]”, un ka šī iecelšana citā amatā bija jāatstāj spēkā līdz viņas līguma darbības beigām.
- 22 Ar 2015. gada 9. marta elektroniskā pasta vēstuli Padomdevēja komiteja uzaicināja prasītāju, lai viņu uzklausītu šī paša gada 25. martā.
- 23 Ar papildu vienošanos, kuru institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, un prasītāja parakstījušas 2015. gada 27. martā, tika panākta vienošanās, ka, sākot no 2015. gada 1. aprīļa, “līgumdarbinieka palīguzdevumiem līgums, kas bija stājies spēkā 2012. gada 1. [februārī]”, tiks pagarināts līdz 2015. gada 31. maijam.
- 24 Ar 2015. gada 24. aprīļa vēstuli prasītāja saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu iesniedza sūdzību, pirmkārt, par iecelšanas citā amatā lēmumu, jo ar šo lēmumu institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, viņu esot iecēlusi citā amatā Apmeklētāju programmas nodaļā pastāvīgi, nevis uz laiku, otrkārt, par 2015. gada 4. februāra lēmumu, ar kuru Personāla ĢD ģenerāldirektors esot lēmis par lūgumu sniegt palīdzību, uzskatot, ka lietas izskatīšana ir pabeigta “viņa kompetenču jomā”, un, treškārt, par lēmumu, kurš esot pieņemts 2015. gada 11. aprīlī un ar kuru institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, esot netieši noraidījusi lūgumu sniegt palīdzību.
- 25 2015. gada 29. aprīlī attiecībā uz vakanto asistenta amatu Audiovizuālās informācijas nodaļā “Sabiedriskās attiecības – Audiovizuālā joma” tika publicēts Paziņojums par vakanci ar atsauces numuru AST/157554, kurā amata apraksts būtībā atbilda pienākumiem, kurus šajā nodaļā bija pildījuši prasītāja līgumdarbinieka palīguzdevumiem statusā. Šī amata vieta bija jāaizpilda saskaņā ar Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punkta a) apakšpunktu, proti, pārceļot vai paaugstinot amatā dienestā esošu ierēdni. 2015. gada 12. maijā tika publicēts Paziņojums par vakanci Nr. 11051 par citu asistenta – preses atašeja – amatu, kas bija vakants Audiovizuālās informācijas nodaļā.

- 26 Ar prasības pieteikumu, kas Eiropas Savienības Civildienesta tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 17. novembrī un reģistrēts ar numuru F-142/15, prasītāja atbilstoši LESD 270. pantam lūdza atcelt institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, netiešo lēmumu, kurš, kā uzskata prasītāja, ticis pieņemts 2015. gada 11. aprīlī un ar kuru institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, esot noraidījusi viņas 2014. gada 11. decembra lūgumu sniegt palīdzību, kā arī piespried Parlamentam samaksāt summu EUR 50 000 saistībā ar materiālā kaitējuma atlīdzināšanu, kas viņai, iespējams, esot nodarīts. Šajā lietā tika pasludināts 2017. gada 24. aprīļa spriedums *HF/Parlaments* (T-570/16).
- 27 Ar 2015. gada 22. maija elektroniskā pasta vēstuli, kuras kopija adresēta ģenerālsekretāram, prasītāja atbilstoši Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktam lūdza pagarināt savu darba līgumu (turpmāk tekstā – “lūgums par līguma pagarināšanu”).
- 28 Šajā saistībā lūgumā par līguma pagarināšanu viņa atgādināja, ka, lai gan nodaļas vadītājs ar 2014. gada 26. novembra elektroniskā pasta vēstuli viņu bija informējis par viņas darba līguma pagarināšanu līdz 2015. gada 31. decembrim, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, bija nolēmusi pagarināt viņas līgumu tikai uz trīs mēnešiem, pēc tam uz diviem mēnešiem, proti, no 2015. gada 1. janvāra līdz 31. maijam. Turpinājumā viņa paskaidroja, ka atbilstoši Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 88. panta b) punktam institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, bija arī tiesīga pagarināt viņas darba līgumu līdz 2018. gada 31. janvārim, proti, uz kopējo laiku divi gadi un astoņi mēneši. Visbeidzot, prasītāja, vienlaikus norādot, ka atrodas slimības atvaļinājumā, uzsvēra, ka, pirmkārt, Apmeklētāju programmas nodaļas vajadzības bija pieaugošas, kas pamatojot “pilnībā viņas līguma pagarināšanu”, un, otrkārt, ka Audiovizuālās informācijas nodaļai arī esot vajadzīgi papildspēki, jo *Newsdesk Hotline* vairs strādāja tikai divas personas. Vispārīgāk, prasītāja uzskatīja, ka Komunikācijas ĢD Plašsaziņas līdzekļu direktorātam arī bija vajadzīgi jauni cilvēkresursi.
- 29 Ar 2015. gada 28. maija elektroniskā pasta vēstuli, kuru nosūtījis Komunikācijas ĢD Resursu direktorāta Personāla nodaļas darbinieks šīs nodaļas vadītāja vārdā, prasītājai tika norādīts, ka Komunikācijas ĢD neesot paredzējis pagarināt viņas darba tiesiskās attiecības līgumdarbinieka palīguzdevumiem statusā (turpmāk tekstā – “2015. gada 28. maija lēmums”). Šajā elektroniskā pasta vēstulē bija noteikts:
- “Kā es Jums paskaidroju mūsu tikšanās laikā 2015. gada 4. februārī, šai nodaļai bija vajadzīgi papildspēki, lai sagatavotu nozīmīgu pasākumu, proti, *EUVP* 40. gadadienu, kas [bija] paredzēts 2015. gada 26. maijā. Ņemot vērā, ka pēc šī notikuma papildspēku nepieciešamība [Apmeklētāju programmas] nodaļā vairs [nebija] pamatota[,] kompetentajai iestādei (institūcijai, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus) netika adresēts lūgums par Jūsu līguma pagarināšanu.”
- 30 2015. gada 31. maijā plkst. 18.44 prasītāja nosūtīja elektroniskā pasta vēstuli par administratīvajām lietām atbildīgajam Parlamenta dienestam, kurā, norādot, ka viņa ir tikusi informēta, ka viņas līgumdarbinieka līgums netikšot pagarināts un beigsies 2015. gada 31. maijā, viņa jautāja šim dienestam par veicamajām darbībām, lai saņemtu Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtībā paredzēto bezdarbnieka pabalstu. Atbilstoši prasītājas teiktajam tajā pašā dienā viņas piekļuve darba elektroniskajai pastkastītei esot tikusi deaktivēta. Tomēr viņa ir iesniegusi 2015. gada 1. jūnija elektroniskā pasta vēstuli, kuru uz viņas darba elektroniskā pasta adresi Parlamentā plkst. 10.26 bija nosūtījis Atalgojuma un individuālo tiesību birojs (*PMO*).
- 31 Ar Personāla ĢD Cilvēkresursu direktorāta Līgumdarbinieku darbā pieņemšanas nodaļas vadītāja 2015. gada 14. jūlija prasītājai adresētu ierakstītu vēstuli prasītājai tika atgādināts, ka pēc viņas 2015. gada 22. maija elektroniskā pasta vēstules, kurā viņa lūdza pagarināt savu līgumdarbinieka palīguzdevumiem līgumu, Komunikācijas ĢD Resursu direktorāta Personāla nodaļas vadītājs – šajā gadījumā 2015. gada 28. maija elektroniskā pasta vēstulē – viņai bija sniedzis “skaidru un pamatotu atbildi”. Šajā 2015. gada 14. jūlija vēstulē bija paskaidrots, ka Apmeklētāju programmas nodaļai, kurā prasītāja bija norīkota darbā kopš 2015. gada 21. janvāra, “bija vajadzīgi papildspēki, lai sagatavotu

nozīmīgu pasākumu, proti, šīs nodaļas 40. gadadienu, kas bija plānots 2015. gada 26. maijā[, un ka tieši] šī iemesla dēļ [viņas] līgums šajā nodaļā [tika] pagarināts tikai uz diviem mēnešiem, proti, no 2015. gada 1. aprīļa līdz 31. maijam”.

- 32 Tāpat 2015. gada 14. jūlija vēstulē bija norādīts, ka pēc šī laikposma Komunikācijas ĢD vairs nebija vajadzības paredzēt papildspēkus Apmeklētāju programmas nodaļai, tādēļ šis ģenerāldirektorāts vairs nevarēja pamatot jaunu prasītājas līguma pagarināšanu un ka līdz ar to tas netika iesniedzis šādu pieteikumu Personāla ĢD. Šajā saistībā, paužot savu viedokli atbilstoši pilnvarojumam institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, vārdā, Līgumdarbinieku darbā pieņemšanas nodaļas vadītājs darīja zināmu prasītājai, ka viņš varot tikai apstiprināt iemeslus, kurus viņai bija izklāstījis Komunikācijas ĢD Resursu direktorāta Personāla nodaļas vadītājs, jo nebija “neviens objektīva iemesla apšaubīt darbības nodrošināšanas dienestu identificētās vai neidentificētās vajadzības”, un ka “pieteikuma par līguma pagarināšanu nenosūtīšana tās dienestam [bija] parastais veids, kā ģenerāldirektorāti paziņo savu vēlmi izbeigt līgumattiecības ar darbinieku līguma termiņa beigās”. Visbeidzot, viņš pievērsa prasītājas uzmanību viņas iespējai atbilstoši Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktam iesniegt sūdzību “par viņas līguma nepagarināšanu, kas notikusi 2015. gada 31. [maijā], trīs mēnešu laikā pēc līguma termiņa beigu datuma”.
- 33 Ar 2015. gada 22. jūlija vēstuli prasītāja atbilstoši Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktam iesniedza sūdzību par 2015. gada 28. maija lēmumu, kāds tas ir apstiprināts ar 2015. gada 14. jūlija vēstuli. Savas sūdzības pamatojumam viņa norādīja pilnvaru nepareizu izmantošanu, Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 88. panta b) punkta pārkāpumu, Civildienesta noteikumu 12.a panta 2. punkta pārkāpumu, kā arī tiesību tikt uzklaustītam, kuras ir paredzētas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 1. punktā, pārkāpumu, rūpības pienākuma pārkāpumu, Pamattiesību hartas 30. panta pārkāpumu, kļūdu pamatojumā un acīmredzamu kļūdu vērtējumā.
- 34 Šajā ziņā prasītāja it īpaši uzsvēra, ka Audiovizuālās informācijas nodaļas vajadzības, kurā viņa tika norīkota darbā pirms pārcelšanas pasākuma, bija patiesas un ar tām esot bijusi pamatota viņas darba līguma pagarināšana. Kā pierādījumu viņa minēja faktu, ka 2015. gada 29. aprīlī tika publicēts paziņojums par vakanci attiecībā uz AST funkciju grupas amatu. Ar šo amatu saistītais pienākumu apraksts, pēc viņas domām, atbilda pienākumiem, kurus jau divpadsmit gadus viņa bija pildījusi minētajā nodaļā, kas apstiprinot šīs nodaļas vajadzību turpināt izmantot viņas pakalpojumus.
- 35 Turklāt prasītāja apstrīdēja iemeslu, kuru norādījis Komunikācijas ĢD Resursu direktorāta darbinieks 2015. gada 28. maija lēmuma pamatojumam, proti, to, ka Apmeklētāju programmas nodaļas vajadzības, kurā viņa tika norīkota darbā uz laiku saistībā ar pārcelšanas pasākumu prom no viņas iespējamā vardarbības izdarītāja, ir bijušas tikai vienreizējas un ka pēc 40. gadadienas minētajai nodaļai vairs nav bijuši vajadzīgi viņas pakalpojumi. Šajā ziņā prasītāja uzskatīja, ka nevienā brīdī institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, nebija apgalvojusi, ka tā pamato viņas iecelšanu citā amatā Apmeklētāju programmas nodaļā ar šī dienesta vajadzību pēc papildspēka saistībā tikai un vienīgi ar šo notikumu. Gluži pretēji, 2015. gada 4. februāra lēmumā institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, šīs nodaļas vajadzības esot kvalificējusi kā pieaugošas. Tādējādi 2015. gada 14. jūlija vēstulē institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, pēkšņi esot mainījusi prasītājas iecelšanas citā amatā minētajā nodaļā pamatojumu un līdz ar to sava lēmuma nepagarināt viņas līgumu pamatojumu. Katrā ziņā prasītāja uzskata, ka, tā kā netika ievērots Civildienesta noteikumu 12.a panta 2. punkts, viņa ir cietusi no tā, ka ir iesniegusi savu lūgumu sniegt palīdzību, jo, ja viņa nebūtu iecelta citā amatā nodaļā, kuras vajadzības esot bijušas tikai vienreizējas, bet būtu palikusi Audiovizuālās informācijas nodaļā, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, būtu izlēmusi pagarināt viņas līgumu, ievērojot Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 88. panta b) punktā paredzēto ierobežojumu, proti, šajā gadījumā līdz 2018. gada 31. janvārim.
- 36 Ar 2015. gada 20. augusta vēstuli ģenerālsekretārs, rīkojoties kā institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, nolēma daļēji apmierināt sūdzību, ko prasītāja bija iesniegusi tā paša gada 24. aprīlī. Saistībā ar prasītājas iecelšanu citā amatā Apmeklētāju programmas nodaļā ģenerālsekretārs atgādināja,

ka šai iecelšanai citā amatā noteikti bija pagaidu raksturs un tā esot bijusi jā saglabā visā administratīvās izmeklēšanas, kas vēl norisinājās, laikposmā, un galvenokārt viņš noraidīja prasītājas argumentus, kuri vērsti pret pārcelšanas pasākuma pamatotību vai nosacījumiem (turpmāk tekstā – “2015. gada 20. augusta lēmums”).

- 37 Savukārt šajā 2015. gada 20. augusta lēmumā ģenerālsēkretārs nolēma grozīt 2015. gada 4. februāra lēmumu, ciktāl Personāla ĢD ģenerāldirektors tajā bija kļūdaini uzskatījis, ka institūcija, kurā ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir izbeigusi procedūru saistībā ar lūgumu sniegt palīdzību. Šajā saistībā viņš precizēja, ka šis lūgums sniegt palīdzību vēlāk bija pamatā Personāla ĢD ģenerāldirektora galīgajam lēmumam un ka tādējādi pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, 2015. gada 11. aprīlī neviens netiešs lēmums par lūguma sniegt palīdzību noraidīšanu nav ticis pieņemts, kas nozīmē, ka sūdzība saistībā ar šo jautājumu bija nepieņemama.
- 38 Ar 2015. gada 10. septembra vēstuli prasītāja papildināja savu sūdzību, ņemot vērā 2015. gada 20. augusta vēstules saturu, ko tā uzskatīja par jaunu faktu. Tādējādi attiecībā uz lēmumu nepagarināt viņas darba līgumu prasītāja norādīja uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ko pieļāvusi institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, attiecībā uz dienesta, kurā prasītāja bija jā uzskata par norikotu darbā, identificēšanu, un līdz ar to uz institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, acīmredzamu kļūdu vērtējumā saistībā ar vajadzībām, kas bija jā analizē, lai no dienesta interešu aspekta izvērtētu iespēju pagarināt vai nepagarināt viņas darba līgumu. Proti, pēc prasītājas domām, ņemot vērā viņas iecelšanas citā amatā Apmeklētāju programmas nodaļā kā pārcelšanas pasākuma pagaidu raksturu, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, nevarēja būt ņēmusi vērā šīs nodaļas vajadzības, lai pieņemtu lēmumu nepagarināt viņas darba līgumu. Tā visdrīzāk esot ņēmusi vērā tikai tās nodaļas vajadzības, kurā viņa sākotnēji tika norīkota darbā, proti, Audiovizuālās informācijas nodaļas vai, vispārīgāk, Plašsaziņas līdzekļu direktorāta vajadzības.
- 39 Ar 2015. gada 7. decembra lēmumu (turpmāk tekstā – “lēmums par sūdzību”) ģenerālsēkretārs, rīkojoties kā institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, lēma par prasītājas 2015. gada 22. jūlija sūdzību, kas papildināta 2015. gada 10. septembrī, tostarp uzskatot, ka nelabvēlīgais akts šajā lietā bija institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, netiešais lēmums nepagarināt prasītājas līgumu.
- 40 Apstiprinājis lēmuma nepagarināt prasītājas līgumu pamatotību, lēmumā par sūdzību ģenerālsēkretārs vienlaikus atzina, ka prasītājas priekšnieks viņu bija informējis, ka viņas darba līgums tikšot pagarināts līdz 2015. gada 31. decembrim. Šajos apstākļos, ņemot vērā arī ieinteresētās personas karjeru iestādē, viņš nolēma viņai piešķirt summu EUR 22 000, kas atbilst darba algām, kuras viņa būtu saņēmusi, ja būtu turpinājusi pildīt pienākumus līdz šim datumam.
- 41 Tādējādi ģenerālsēkretārs informēja prasītāju, ka institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, nevar viņai piedāvāt citu amata vietu pēc 2015. gada 31. decembra. Šajā saistībā viņš norādīja, ka iespēja nodarbināt prasītāju Audiovizuālās informācijas nodaļā vairs nav apsverama, jo pa to laiku ir nolemts uzdevumus, kuru izpildei viņa sākotnēji tika pieņemta darbā, uzticēt ierēdnim, un ka, ņemot vērā prasītājas specifisko darbības jomu un pienākumus, kurus viņa bija pildījusi, Komunikācijas ĢD pēc 2015. gada 31. decembra vairs nevar viņai piedāvāt citu amata vietu, kas atbilstu viņas kvalifikācijai.
- 42 Ar 2015. gada 8. decembra vēstuli Personāla ĢD ģenerāldirektors informēja prasītāju par savu nodomu viņas lūgumu sniegt palīdzību atzīt par nepamatotu it īpaši pēc tam, kad Padomdevēja komiteja bija uzklusījusi Audiovizuālās informācijas nodaļas vadītāju un četrpadsmit citus nodaļas ierēdņus un darbiniekus.

- 43 2016. gada 18. februāra vēstulē prasītājas pārstāvis lūdza ģenerāļsekretāru sniegt precizējumus par piedāvājumu saistībā ar “kompensāciju EUR 22 000 apmērā, kas atbilst darba algām, ko [prasītāja] būtu saņēmusi laikposmā no 2015. gada 1. jūnija līdz 2015. gada 31. decembrim”, it īpaši par to, vai šī summa ietekmēsot ieinteresētās personas tiesības saņemt visu bezdarbnieka pabalstu, kas paredzēts Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtībā.
- 44 2016. gada 16. aprīlī institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, pārskaitīja EUR 22 000 uz prasītājas bankas kontu.
- 45 Ar 2016. gada 3. jūnija lēmumu institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, noraidīja lūgumu sniegt palīdzību, kas ir lēmums, par kuru, kā savā replikas rakstā norādīja prasītāja, tā plāno iesniegt sūdzību.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 46 Ar prasības pieteikumu, kas Civildienesta tiesas kancelejā saņemts 2016. gada 14. martā, prasītāja cēla šo prasību, kura sākotnēji reģistrēta ar numuru F-14/16.
- 47 Piemērojot Eiropas Parlamenta un Padomes 2016. gada 6. jūlija Regulas (ES, Euratom) 2016/1192 par to, lai Vispārējai tiesai nodotu kompetenci pirmajā instancē izskatīt domstarpības starp Eiropas Savienību un tās darbiniekiem (OV 2016, L 200, 137. lpp.), 3. pantu šī lieta tika nodota Vispārējai tiesai tādā stāvoklī, kādā tā bija 2016. gada 31. augustā, un turpmāk tā ir jāizskata atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamentam. Tādējādi šī lieta tika reģistrēta ar numuru T-584/16 un piešķirta pirmajai palātai.
- 48 Pēc otrreizējas procesuālo rakstu apmaiņas, ko Civildienesta tiesa bija atļāvusi atbilstoši tās Reglamenta 55. pantam, tiesvedības rakstveida daļa saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamentu tika pabeigta.
- 49 Tā kā lietas dalībnieki nav lūguši rīkot tiesas sēdi mutvārdu paskaidrojumu uzklaušanās atbilstoši Reglamenta 106. panta 1. punktam, Vispārējā tiesa, uzskatot, ka lietas materiāli sniedz visu nepieciešamo informāciju, nolēma izskatīt prasību bez tiesvedības mutvārdu daļas.
- 50 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt 2015. gada 28. maija lēmumu;
 - vajadzības gadījumā atcelt 2015. gada 31. maija netiešo lēmumu, ar kuru institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir atteikusies pagarināt viņas līgumu, un vajadzības gadījumā atcelt lēmumu par sūdzību;
 - piespriest Parlamentam samaksāt kaitējuma atlīdzību, kas *ex aequo et bono* ir jānosaka EUR 115 000 apmērā, kā atlīdzību par iespējami radīto morālo kaitējumu;
 - piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 51 Parlamenta prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt prasību kā nepamatotu;
 - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par prasības priekšmetu un pirmstiesas procedūras norisi bez pārkāpumiem

- 52 Trīs pirmie prasītājas prasījumi secīgi attiecas uz 2015. gada 28. maija lēmumu, institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, netiešo lēmumu, kuru viņa uzskata par pieņemtu datumā, kad beidzās viņas līgums, proti, 2015. gada 31. maijā, un ar kuru institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, esot nolēmusi nepagarināt minēto līgumu, kā arī lēmumu par sūdzību.

Par apstrīdētā sākotnējā lēmuma identificēšanu

- 53 Vispirms ir jāatgādina, ka situācijā, kurā pagaidu darbinieka līgums var tikt pagarināts, institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, lēmums nepagarināt minēto līgumu, kas pieņemts šim nolūkam konkrēti paredzētas procedūras beigās (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 1. marts, *Smit/Eiropols*, T-143/03, EU:T:2005:71, 28.–31. punkts) vai atbildot uz ieinteresētās personas kā personas, uz kuru attiecas Civildienesta noteikumi, lūgumu, kas ir formulēts atbilstoši Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 14. septembris, Komisija/*Fernández Gómez*, C-417/05 P, EU:C:2006:582, 38. punkts), ir nelabvēlīgs akts, kas ir atsevišķs no attiecīgā līguma un par ko var tikt iesniegta sūdzība vai pat celta prasība atbilstoši LESD 270. pantam Civildienesta noteikumos paredzētajos termiņos (spriedums, 2008. gada 15. oktobris, *Potamianos/Komisija*, T-160/04, EU:T:2008:438, 21. punkts, kas apelācijas instancē apstiprināts ar rīkojumu, 2009. gada 23. oktobris, Komisija/*Potamianos* un *Potamianos/Komisija*, C-561/08 P un C-4/09 P, EU:C:2009:656, 46. punkts).
- 54 Šajā lietā lūgums pagarināt līgumu, kā prasītāja bija precizējusi minētajā lūgumā, ir jāuzskata par lūgumu, kas ir ticis adresēts institūcijai, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktu. Šajā lūgumā prasītāja ir izklāstījusi iemeslus, kādēļ tā uzskata, ka gan viņas, gan dienesta interesēs ir pagarināt līgumu pēc tā termiņa beigām, proti, pēc 2015. gada 31. maija.
- 55 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka, lai gan lūguma pagarināt līgumu kopija tika nosūtīta ģenerālsēkretāram, uz to tika sniegta atbilde, proti, 2015. gada 28. maija lēmums, kuru formāli nav formulējusi persona, kas šajā kompetences jomā ir pilnvarota rīkoties institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, vārdā. Proti, šī atbilde ir sniegta Komunikācijas ĢD Resursu direktorāta Personāla nodaļas vadītāja vārdā.
- 56 Tomēr, ņemot vērā 2015. gada 14. jūlija vēstules saturu, kuru uzrakstījis Personāla ĢD Cilvēkresursu direktorāta Līgumdarbinieku darbā pieņemšanas nodaļas vadītājs, rīkojoties “atbilstoši pilnvarojumam” kā institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir jākonstatē, ka, savā 2015. gada 28. maija elektroniskā pasta vēstulē formulējot atbildi, Komunikācijas ĢD Resursu direktorāta Personāla nodaļas vadītājs rīkojās saskaņā ar institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, piekrišanu un katrā ziņā, ņemot vērā attiecīgā ierēdņa statusu, prasītāja saprātīgi ir varējusi uzskatīt, ka šo 2015. gada 28. maija atbildi uz lūgumu pagarināt līgumu bija sniegusi institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, un tādējādi tas bija šīs iestādes lēmums (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1984. gada 19. janvāris, *Erdini/Padome*, 65/83, EU:C:1984:24, 7. punkts; 1993. gada 30. jūnijs, *Devillez u.c./Parlaments*, T-46/90, EU:T:1993:54, 13. punkts, un 2006. gada 28. jūnijs, *Le Maire/Komisija*, F-27/05, EU:F:2006:56, 40. punkts).
- 57 Tādējādi 2015. gada 28. maija lēmums bija institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, lēmums nepagarināt prasītājas līgumu, proti, nelabvēlīgs akts, par kuru viņa varēja iesniegt sūdzību un formulēt pirmo prasījumu par atcelšanu.

- 58 Tomēr otrais prasījums attiecas uz tāda paša tvēruma netiešo lēmumu, kas, kā apgalvots, esot pieņemts prasītājas līguma darbības beigu datumā, proti, 2015. gada 31. maijā. Šis lēmums ir tas, uz kuru ir atsaucies ģenerālsēkretārs lēmumā par sūdzību, uzskatīdams, ka viņam pirmstiesas stadijā tika uzticēts izskatīt jautājumu par šāda netieša lēmuma tiesiskumu.
- 59 Šajā ziņā, tā kā institūcijai, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, nav likumā noteikta pienākuma ne izmantot Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtībā paredzēto iespēju pagarināt darbinieka darba līgumu, ne noteiktā termiņā informēt ieinteresēto personu par savu nodomu šajā saistībā, institūcijai, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, līguma darbības beigu datumā nevar tikt piedēvēts netiešs lēmums atteikties izmantot šo iespēju. Turklāt tieši šī iemesla dēļ Eiropas Savienības tiesa ir uzskatījusi, ka vēstule, kurā ir tikai atgādināti darbiniekam viņa līguma noteikumi attiecībā uz tā darbības beigu datumu un kurā salīdzinājumā ar minētajiem noteikumiem nav ietverts neviens jauns apstāklis, nav nelabvēlīgs akts (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1987. gada 9. jūlijs, *Castagnoli/Komisija*, 329/85, EU:C:1987:352, 10. un 11. punkts; 2006. gada 14. septembris, *Komisija/Fernández Gómez*, C-417/05 P, EU:C:2006:582, 45.–47. punkts, un rīkojumu, 2001. gada 2. februāris, *Vakalopoulou/Komisija*, T-97/00, EU:T:2001:38, 14. punkts).
- 60 Tādējādi, lai institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, lēmums par līguma pagarināšanu varētu tikt uzskatīts par pieņemtu, ir vajadzīgs, lai tas būtu institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, veiktas dienesta interešu un attiecīgās personas interešu atkārtotas izvērtēšanas rezultāts un lai šī institūcija būtu sniegusi jaunu vērtējumu salīdzinājumā ar sākotnējā līguma noteikumiem, kurā jau ir paredzēts līguma darbības beigu datums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 23. oktobris, *Solberg/EMCDDA*, F-124/12, EU:F:2013:157, 18., 20. un 34. punkts).
- 61 Taču šāds lēmums ir pieņemts tiešā veidā 2015. gada 28. maijā, atbildot uz lūgumu par līguma pagarināšanu. Tādējādi pretēji tam, ko ir atzinis ģenerālsēkretārs lēmumā par sūdzību un kas izskaidro to, ka prasītāja ir izvirzījusi prasījumus atcelt šādu aktu, neviens netiešs institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, lēmums par viņas līguma pagarināšanu pēc tā darbības beigām nav pieņemts pēc 2015. gada 28. maija lēmuma.
- 62 Tādējādi otrajam prasījumam par atcelšanu nav priekšmeta, līdz ar to tas ir jānoraida kā nepieņemams.
- 63 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, sākotnējais akts, kuru lūdz atcelt prasītāja, šajā gadījumā ir 2015. gada 28. maija lēmums, kas ietverts 2015. gada 28. maija elektroniskā pasta vēstulē un kas apstiprināts ar 2015. gada 14. jūlija lēmumu (turpmāk tekstā kopā – “apstrīdētais sākotnējais lēmums”).

Par pirmstiesas procedūras pareizu norisi

- 64 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Vispārējā tiesā atbilstoši LESD 270. pantam un Civildienesta noteikumu 91. pantam celtās prasības pieņemamība ir atkarīga no pirmstiesas procedūras pareizas norises un tajā noteiktā termiņa (spriedumi, 2004. gada 6. jūlijs, *Huygens/Komisija*, T-281/01, EU:T:2004:207, 125. punkts; 2007. gada 9. janvāris, *Van Nuyghem/Reģionu komiteja*, T-288/04, EU:T:2007:1, 53. punkts, un rīkojums, 2014. gada 14. janvāris, *Lebedeff/Komisija*, F-60/13, EU:F:2014:6, 37. punkts).
- 65 Šajā saistībā ir jāatgādina, ka Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā paredzētajiem sūdzības iesniegšanas un prasības celšanas termiņiem ir absolūts raksturs un tos nevar noteikt lietas dalībnieki vai tiesa, kurai ir jāpārbauda, pat pēc savas ierosmes, vai tie ir ievēroti. Šie termiņi atbilst tiesiskās noteiktības prasībai un nepieciešamībai novērst jebkādu diskrimināciju vai patvaļīgu attieksmi tiesvedībā (spriedums, 1971. gada 7. jūlijs, *Müllers/EESK*, 79/70, EU:C:1971:79, 18. punkts, un rīkojums, 2015. gada 22. aprīlis, *ED/ENISA*, F-105/14, EU:F:2015:33, 28. punkts).

- 66 Tādējādi apstāklim, ka lēmumā par administratīvu sūdzību iestāde vai aģentūra – tāpat kā šajā lietā – ir atbildējusi uz argumentiem pēc būtības, neizskatot iespējamību, ka šie argumenti ir izvirzīti novēlotā sūdzībā un tādēļ tie ir nepieņemami, vai arī to, ka tā ieinteresētajai personai skaidri ir norādījusi, ka tā var apstrīdēt lēmumu tiesā, nav ietekmes uz Vispārējās tiesas vērtējumu par prasības, kura ir celta vēlāk pret šo lēmumu, pieņemamību. Proti, šādu apstākļu rezultātā nevar atkāpties no obligāto termiņu sistēmas, kura izveidota ar Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantu, un vēl jo mazāk – atbrīvot Vispārējo tiesu no tās pienākuma pārbaudīt Civildienesta noteikumos noteikto termiņu ievērošanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1997. gada 18. marts, *Rasmussen/Komisija*, T-35/96, EU:T:1997:36, 30. punkts; rīkojums, 2009. gada 15. janvāris, *Braun-Neumann/Parlaments*, T-306/08 P, EU:T:2009:6, 37. punkts, un 2014. gada 20. marts, *Michel/Komisija*, F-44/13, EU:F:2014:40, 68. punkts).
- 67 Šajā lietā Vispārējā tiesa konstatē, ka attiecībā uz apstrīdēto sākotnējo lēmumu prasītāja 2015. gada 22. jūlijā ir iesniegusi savu sūdzību Civildienesta noteikumos noteiktajā trīs mēnešu termiņā. Tomēr viņa ir vēlējusies papildināt savu sūdzību, 2015. gada 10. septembra vēstulē, kura kvalificēta kā papildu sūdzība, iesniedzot jaunus argumentus, kas izklāstīti attiecībā uz 2015. gada 20. augusta vēstuli, ar kuru pa to laiku ģenerālsēkretārs bija, pirmkārt, pieņēmis lēmumu par citu sūdzību, ko viņa bija iesniegusi 2015. gada 24. aprīlī attiecībā uz lēmumu par iecelšanu citā amatā, un, otrkārt, grozījis 2015. gada 4. februāra lēmumu, ciktāl šajā pēdējā minētajā lēmumā ģenerāldirektors bija nepareizi uzskatījis par pabeigtu procedūru saistībā ar lūgumu sniegt palīdzību.
- 68 Šajā ziņā ar 2015. gada 14. jūlija vēstuli, ar kuru institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir apstiprinājusi 2015. gada 28. maija lēmumu, protams, nesākās no jauna trīs mēnešu termiņš sūdzības iesniegšanai par šo pēdējo minēto lēmumu, pat ja šī vēstule varējusi būt institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, iespēja sniegt minētā lēmuma pamatojuma papildinājumu (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2015. gada 22. aprīlis, *ED/ENISA*, F-105/14, EU:F:2015:33, 38.–42. punkts). Tomēr ir jāņem vērā tas, ka 2015. gada 20. augusta vēstule, kā to apgalvojusi prasītāja, ir jauns fakts un ka katrā ziņā lēmumā par sūdzību, kas pieņemts pēc Civildienesta noteikumos noteiktā atbildes sniegšanas četru mēnešu termiņa, bet LESD 270. pantā paredzētās prasības celšanas termiņā, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, Civildienesta noteikumu 91. panta 3. punkta otrajā ievilkumā paredzētajā gadījumā ir ņēmusi vērā papildu argumentus, kurus prasītāja ir izklāstījusi 2015. gada 10. septembra vēstulē.
- 69 Tātad ir jāuzskata, ka pirmstiesas procedūra ir norisinājusies bez pārkāpumiem.

Par prasījumiem atcelt lēmumu par sūdzību

- 70 Saistībā ar prasījumiem atcelt lēmumu par sūdzību ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, kas ir piemērojama Savienības civildienesta tiesību jomā, administratīva sūdzība, kas ir paredzēta Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktā, un tās tieša vai netieša noraidīšana ir kompleksas procedūras neatņemama sastāvdaļa un ir tikai viens no priekšnosacījumiem prasības celšanai tiesā. Šādos apstākļos ar prasību, pat ja tā formāli ir vērsta pret sūdzības noraidījumu, tiesā faktiski izskatīšanai tiek iesniegts nelabvēlīgais akts, par kuru bija iesniegta sūdzība (spriedums, 1989. gada 17. janvāris, *Vainker/Parlaments*, 293/87, EU:C:1989:8, 7. un 8. punkts), izņemot gadījumu, kurā sūdzības noraidījuma apjoms atšķiras no tā akta apjoma, par kuru šī sūdzība tikusi iesniegta (spriedums, 2006. gada 25. oktobris, *Staboli/Komisija*, T-281/04, EU:T:2006:334, 26. punkts).
- 71 Proti, lēmums par sūdzības tiešu noraidīšanu, ņemot vērā tā saturu, var nebūt prasītāja apstrīdētā akta apstiprinājums. Tas tā ir gadījumā, ja lēmumā par sūdzības noraidīšanu ir pārskatīta prasītāja situācija, ņemot vērā jaunus tiesiskos un faktiskos apstākļus, vai ja ar to tiek grozīts vai papildināts sākotnējais lēmums. Šādos gadījumos sūdzības noraidījums ir akts, kas ir pakļauts pārbaudei tiesā, kura to ņem vērā, izvērtējot apstrīdētā akta tiesiskumu, vai pat uzskata to par nelabvēlīgu aktu, ar ko tiek aizstāts apstrīdētais akts (skat. spriedumu, 2011. gada 21. septembris, *Adjemian u.c./Komisija*, T-325/09 P, EU:T:2011:506, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 72 Tā kā atbilstoši Civildienesta noteikumu vai Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības sistēmai ieinteresētajai personai ir jāiesniedz sūdzība par lēmumu, ko tā apstrīd, un par lēmumu noraidīt šo sūdzību ir jāceļ prasība, Tiesa prasību ir atzinusi par pieņemamu neatkarīgi no tā, vai tā ir vēsta tikai pret sūdzībā apstrīdēto lēmumu, pret lēmumu par sūdzības noraidīšanu vai pret abiem šiem lēmumiem kopā, ja vien sūdzība ir iesniegta un prasība ir celta Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā paredzētajos termiņos (spriedums, 1989. gada 26. janvāris, *Koutchoumoff*/Komisija, 224/87, EU:C:1989:38, 7. punkts). Taču saskaņā ar procesuālās ekonomijas principu tiesa var nolemt, ka nav konkrēti jālemj par prasījumiem, kas ir vērsti pret lēmumu noraidīt sūdzību, ja tā konstatē, ka tiem nav patstāvīga saturs un tie patiesībā atbilst prasījumiem, kas vērsti pret lēmumu, par kuru ir iesniegta sūdzība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1989. gada 17. janvāris, *Vainker*/Parlaments, 293/87, EU:C:1989:8, 8. un 9. punkts).
- 73 Šajā lietā no lēmuma par sūdzību formulējuma izriet, ka ģenerālsēkretārs papildus tam, ka viņš ir apstiprinājis apstrīdētā sākotnējā lēmuma pamatotību, ir nolēmis *ex gratia* piešķirt prasītājam summu EUR 22 000 apmērā, attiecībā uz šo pēdējo minēto atzīstot, ka viņa bija guvusi tiesisko palīdzību to solījumu dēļ, kurus viņai bija sniedzis viņas priekšnieks 2014. gada decembrī attiecībā uz to, ka viņas līgums tikšot pagarināts līdz 2015. gada 31. decembrim. Turklāt lēmumā par sūdzību ar patstāvīgu lēmumu ietverošu saturu salīdzinājumā ar apstrīdēto sākotnējo lēmumu ir precizēti iemesli, kādēļ IPNL 2015. gada 7. decembrī arī nav varējusi piedāvāt amata vietu prasītājam pēc 2015. gada 31. decembra.
- 74 Šādos apstākļos ir jālemj kopā, pirmkārt, par prasījumiem atcelt apstrīdēto sākotnējo lēmumu, ciktāl tas attiecas uz atteikumu pagarināt prasītājas līgumu pēc 2015. gada 31. maija, ņemot vērā lēmumā par sūdzību izklāstīto pamatojumu, un, otrkārt, par prasījumiem atcelt šo pēdējo minēto lēmumu, ciktāl tajā institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir nolēmusi nepagarināt prasītājas līgumu uz laikposmu pēc 2015. gada 31. decembra.

Par Parlamenta izvirzīto iebildi par nepieņemamību

- 75 Iebildumu rakstā Parlaments apgalvo, ka prasītāja nav pamatojusi savu interesi celt prasību par apstrīdēto sākotnējo lēmumu, pamatojoties uz to, ka, pirmkārt, prasītājas lūgums par līguma pagarināšanu pirmstiesas procedūras ietvaros tika apmierināts, jo viņa papildus Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtībā paredzētajam bezdarbnieka pabalstam bija saņēmusi no institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, summu EUR 22 000 apmērā, kas atbilst darba algām, kuras viņa būtu saņēmusi, ja viņas līgums būtu ticis pagarināts uz laikposmu no 2015. gada 1. aprīļa līdz 31. decembrim. Otrkārt, Parlaments arī uzskata, ka ar to vien, ka Vispārējā tiesa atceltu apstrīdēto lēmumu, prasītāja nevarētu tikt atjaunota amatā Parlamentā.
- 76 Šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība atcelt tiesību aktu ir pieņemama tikai tad, ja prasītājs ir ieinteresēts, lai apstrīdētais tiesību akts tiktu atcelts. Šāda interese nozīmē, ka šī akta atcelšana pati par sevi ieinteresētajai personai var radīt tiesiskās sekas vai – citiem vārdiem sakot – ka prasības rezultātā var rasties labums lietas dalībniekam, kurš ir cēlis prasību (skat. rīkojumu, 2015. gada 22. aprīlis, *ED/ENISA*, F-105/14, EU:F:2015:33, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 77 Taču, kā to pamatoti norādījusi prasītāja, savā lūgumā par pagarināšanu viņa bija lūgusi pagarināt savu līgumu pēc 2015. gada 31. maija, neatsaucoties vienīgi uz tā pagarināšanu līdz 2015. gada 31. decembrim. Šajā ziņā viņa pat it īpaši bija norādījusi, ka, pēc viņas domām, viņas darba līgums varētu tikt pagarināts līdz 2018. gada 31. janvārim.
- 78 Tādējādi neatkarīgi no apstākļa, ka viņa ir saņēmusi summu EUR 22 000 apmērā tostarp, bet ne vienīgi, kā kompensāciju par atalgojumiem, ko viņa būtu saņēmusi, ja būtu turpinājusi pildīt pienākumus līdz 2015. gada 31. decembrim, prasītāja saglabā interesi celt prasību, kaut vai tāpēc, ka lēmumā par sūdzību institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir norādījusi, ka tā nevarēja viņai piedāvāt darba līgumu pēc 2015. gada 31. decembra.

- 79 Attiecībā uz Parlamenta argumentu, ka apstrīdētā sākotnējā lēmuma atcelšanas gadījumā prasītāja tomēr nebūtu atjaunota amatā, ar to nepietiek, lai pierādītu prasītājas intereses neesamību celt prasību par apstrīdēto sākotnējo lēmumu un lēmumu par sūdzību. Proti, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai izpildītu pienākumu, kas iestādei, kura izdevusi Savienības tiesas atcelto tiesību aktu, ir uzlikts ar LESD 266. pantu, tai ir jānosaka, kādi pasākumi ir vajadzīgi, lai izpildītu atceļošo spriedumu, īstenojot novērtējuma brīvību, kāda tai šajā ziņā piemīt, ievērojot gan sprieduma, kas tai jāizpilda, rezolutīvo daļu un motīvu daļu, gan piemērojamās Savienības tiesību normas (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1994. gada 9. augusts, Parlaments/*Meskens*, C-412/92 P, EU:C:1994:308, 28. un 30. punkts; 1992. gada 8. oktobris, *Meskens*/Parlaments, T-84/91, EU:T:1992:103, 80. punkts, un 2015. gada 6. oktobris, *CH*/Parlaments, F-132/14, EU:F:2015:115, 82. punkts).
- 80 Tomēr, pirmkārt, pretēji tam, ko, šķiet, uzskata Parlaments, prasītāja savos prasījumos formāli nav lūgusi, lai viņa tiktu atjaunota savā iepriekšējā amatā. Otrkārt un katrā ziņā, apstrīdētā sākotnējā lēmuma un lēmuma par sūdzību atcelšanas gadījumā institūcijai, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, nebūtu obligāti jāatjauno prasītāja amatā Vispārējās tiesas nolēmuma izpildes pasākuma ietvaros.
- 81 Proti, šādā gadījumā iestādei atbilstoši LESD 266. pantam vienīgi būtu jānosaka vajadzīgie pasākumi, kuri tostarp varētu izpausties gan kā prasītājas atjaunošana kādā Parlamenta dienestā, gan kā lēmuma nepagarināt viņas līgumu pēc 2015. gada 31. decembra apstiprinājums citu iemeslu dēļ, vai arī kā taisnīgas finansiālas kompensācijas piešķiršana prasītājai iespējama izlīguma ietvaros (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 5. februāris, *GV/EĀDD*, F-137/14, EU:F:2016:14, 91.–93. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 82 Tātad Parlamenta izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

Par prasījumiem atcelt apstrīdēto sākotnējo lēmumu un lēmumu par sūdzību

- 83 Savu prasījumu atcelt apstrīdēto sākotnējo lēmumu un lēmumu par sūdzību pamatojumam prasītāja būtībā izvirza četrus pamatus, kuri ir saistīti attiecīgi ar:
- pirmkārt, pilnvaru nepareizu izmantošanu, kā arī Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 88. panta b) punkta, Civildienesta noteikumu 12.a panta 2. punkta un Pamattiesību hartas 41. panta 1. punkta pārkāpumu;
 - otrkārt, Pamattiesību hartas 30. panta pārkāpumu;
 - treškārt, acīmredzamu kļūdu vērtējumā un rūpības pienākuma pārkāpumu;
 - ceturtkārt, Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta, pienākuma norādīt pamatojumu, tiesību uz aizstāvību, kā arī tiesību tikt uzklautam pārkāpumu.

Par pirmo pamatu

- 84 Sava pirmā pamata pamatojumam prasītāja norāda, ka, ņemot vērā pretrunīgo pamatojumu, ko institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir norādījusi apstrīdētajā sākotnējā lēmumā un lēmumā par sūdzību savai izvēlei nepagarināt viņas darba līgumu, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, esot nepareizi izmantojusi pilnvaras. Proti, patiesais šī lēmuma iemesls vairs neizmantojot viņas pakalpojumus pēc vairāk nekā trīspadsmit tiešas un netiešas sadarbības gadiem Audiovizuālās informācijas nodaļas *Newsdesk Hotline* esot apstākļi, ka prasītāja iesniedza lūgumu sniegt palīdzību. Tādējādi apstrīdētais sākotnējais lēmums, pēc prasītājas domām, esot attiecībā pret viņu veikts pretpasākums.

- 85 Viņa kā pierādījumu min faktu, ka, lai gan kopš 2005. gada institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, nepārtraukti bija pagarinājusi viņas darba līgumus un 2014. gada decembrī viņai tika paziņots, ka viņas līgums tikšot pagarināts līdz 2015. gada 31. decembrim, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, atbilstoši pārceļšanas pasākumam nolēma viņu iecelt citā amatā Apmeklētāju programmas nodaļā uz saīsinātu trīs mēnešu laiku un pēc tam – uz divu mēnešu laikposmu. Lai gan 2015. gada 4. martā viņai tika apstiprināts, ka šīs nodaļas vajadzības ir pieaugošas, beigu beigās institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, lai pamatotu savu galu galā pieņemto lēmumu nepagarināt viņas līgumu, esot aizbildinājusies, ka minētajai nodaļai patiesībā bijušas tikai vienreizējas papildspēku vajadzības, lai organizētu savu 40. gadadienu, un ka pēc tam tai šādas vajadzības vairs neesot bijušas. Tomēr prasītāja apgalvo, ka viņa neesot zinājusi, ka šis atsevišķais notikums bija iemesls viņas līgumdarbinieces palīguzdevumiem līguma pēdējai pagarināšanai tikai uz diviem mēnešiem.
- 86 Turklāt, lai pieņemtu lēmumu par iecelšanu citā amatā, attiecīgās nodaļas vadītājs neesot konsultējies ar Plašsaziņas līdzekļu direktorāta direktoru, lai apvaicātos par šī direktorāta vajadzībām saistībā ar prasītājas kompetences jomu.
- 87 Prasītāja arī apšaubu Komunikācijas ĢD izvēli uzticēt viņas pildītos uzdevumus ierēdnim, kura izvēli varot izskaidrot ar institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, apzinātu vēlmi “atbrīvoties no [viņas]”.
- 88 Galu galā apstrīdētais sākotnējais lēmums un lēmums par sūdzību neesot pieņemti dienesta interesēs un to pieņemšanai prasītājas intereses neesot vai esot nepietiekami ņemtas vērā. Prasītāja uzskata, ka ar to ir pārkāptas viņas tiesības atbilstoši Pamattiesību hartas 41. panta 1. punktam uz godīgu un objektīvu viņas gadījuma izskatīšanu. Turklāt, tā kā, pēc prasītājas domām, šie lēmumi patiesībā bija institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, pretpasākumi, atbildot uz lūguma sniegt palīdzību iesniegšanu, viņa apgalvo, ka šie lēmumi ir pieņemti, pārkāpjot Civildienesta noteikumu 12.a panta 2. punktu. Turklāt, ciktāl institūcijai, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, saskaņā ar Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 88. panta b) punktu bija iespēja pagarināt prasītājas līgumu līdz 2018. gada 31. janvārim, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, atsakoties viņas gadījumā izmantot šo iespēju, esot pārkāpusi arī šo tiesību normu.
- 89 Parlaments lūdz noraidīt pirmo pamatu kā nepamatotu, norādot, ka nekas neļauj pamatot prasītājas apgalvojumu, ka lēmuma nepagarināt viņas līgumu mērķis bija viņai kaitēt vai bija pamatots ar vēlmi izdarīt represijas pret viņu, atbildot uz lūguma sniegt palīdzību iesniegšanu. Iebildums par to, ka neesot ievērots Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 88. pants, kas, pēc prasītājas domām, ļāva pagarināt viņas līgumu līdz 2018. gada 31. janvārim, esot neefektīvs, ņemot vērā judikatūru, kas it īpaši izriet no 2014. gada 21. maija sprieduma Komisija/Macchia (T-368/12 P, EU:T:2014:266, 51. punkts).
- 90 Parlaments uzsver, ka, lai gan priekšlikums pagarināt līgumu uz trim mēnešiem – no 2015. gada 1. janvāra līdz 31. martam – tika izteikts pēc Audiovizuālās informācija nodaļas vadītāja iniciatīvas, kuru prasītāja apsūdz psiholoģiskā vardarbībā, priekšlikumu pagarināt līgumu uz diviem mēnešiem – līdz 2015. gada 31. maijam – bija izteicis Apmeklētāju programmas nodaļas vadītājs, tāpat kā lēmumu nelūgt Personāla ĢD veikt turpmāku prasītājas līguma pagarināšanu, ņemot vērā tā dienesta vajadzības. Katrā ziņā Parlaments apstrīd to, ka institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, esot sniegusi prasītājai pretrunīgu pamatojumu lēmumam nepagarināt viņas līgumu, un uzskata, ka tas ir ievērojis rūpības principu tostarp tāpēc, ka tas ir pagarinājis prasītājas līgumu pat pēc lūguma sniegt palīdzību iesniegšanas un turklāt lēmumā par sūdzību ir nolēmis viņai piešķirt kompensāciju *ex gratia*, atzīstot, ka viņai ir varējusi rasties tiesiskā palāvība uz to, ka viņas darba tiesiskās attiecības tiks pagarinātas līdz 2015. gada 31. decembrim.
- 91 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pilnvaru nepareiza izmantošana tiek uzskatīta par esošu un par tādu, kas ietekmē iestādes, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, akta tiesiskuma prezumpciju tikai tad, ja ir pierādīts, ka, pieņemot strīdīgo aktu, šī pēdējā minētā ir īstenojusi nevis attiecīgajā tiesiskajā

regulējumā noteikto mērķi, bet citu mērķi, vai ja, pamatojoties uz objektīvām, atbilstošām un saskanīgām norādēm, izrādās, ka attiecīgais akts ir pieņemts, lai sasniegtu nevis tajā norādītos, bet citus mērķus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 3. oktobris, *Nijs/Revīzijas palāta*, T-171/05, EU:T:2006:288, 64. punkts; rīkojumu, 2015. gada 22. oktobris, *Macchia/Komisija*, T-80/15 P, EU:T:2015:845, 67. punkts, un spriedumu, 2015. gada 26. marts, *CW/Parlaments*, F-41/14, EU:F:2015:24, 86. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 92 Šajā ziņā ar prasītājas apgalvojumu par viņas priekšnieka īstenoto psiholoģisko vardarbību nepietiek, lai pierādītu, ka jebkurš akts, kuru ir pieņēmusi institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, it īpaši administratīvās izmeklēšanas laikā, būtu prettiesisks. Proti, vēl ieinteresētajai personai ir jāpierāda rīcības, kas veido psiholoģisko vardarbību, ietekme uz apstrīdētā akta saturu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2010. gada 24. februāris, *Menghi/ENISA*, F-2/09, EU:F:2010:12, 69. punkts; 2015. gada 26. marts, *CW/Parlaments*, F-41/14, EU:F:2015:24, 89. punkts, un 2016. gada 12. maijs, *FS/EESK*, F-50/15, EU:F:2016:119, 109. punkts), jo šādā gadījumā tas nozīmētu, ka institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ar savu hierarhiski augstākstāvošo ierēdņu un darbinieku starpniecību būtu izmantojusi savas pilnvaras, lai sasniegtu prettiesisku mērķi, ņemot vērā Civildienesta noteikumu 12.a pantu, kurā ir paredzēts, ka “ierēdņi atturas no jebkāda veida psiholoģiskas [vardarbības] vai seksuālas uzmākšanās”.
- 93 Šajā lietā no lietas materiāliem izriet, ka iemesls, kādēļ prasītājas līgums tika pagarināts tikai uz trīs mēnešiem, proti, no 2015. gada 1. janvāra līdz 31. martam, nevis uz gadu, kā tostarp nodaļas vadītājs bija paziņojis prasītājai, ne ticami, ne objektīvi nevar tikt saistīts ar pēkšņo lēmumu, kuru bija pieņēmis šīs nodaļas vadītājs vai, vispārīgāk, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, pēc tam, kad prasītāja bija iesniegusi lūgumu sniegt palīdzību.
- 94 Proti, lai gan savā 2014. gada 26. novembra elektroniskā pasta vēstulē nodaļas vadītājs bija paziņojis prasītājai, kura tobrīd atradās slimības atvaļinājumā, kā arī diviem citiem līgumdarbiniekiem, ka viņu darba līgumiem jābūt pagarinātiem uz pilnu gadu un ka savas kompetences ietvaros viņš mēģināšot, ciktāl tas ir iespējams, panākt to nodarbinātības viņa nodaļā pagarināšanu uz ilgāku laiku nekā iepriekš, tomēr viņš ir uzsvēris grūtības, it īpaši saistībā ar budžetu, kas pastāv attiecībā uz viņu nodarbinātības saglabāšanu, kā arī attiecībā uz viņu pienākumiem nākotnē.
- 95 Pēc tam sekoja 2014. gada 10. decembra elektroniskā pasta vēstule, par kuru var prezumēt, ka prasītāja, kura tobrīd bija slimības atvaļinājumā, ar to ir iepazinusies, it īpaši tāpēc, ka minētā atvaļinājuma laikā viņa izmantoja savu darba elektronisko pastkastīti (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2014. gada 14. janvāris, *Lebedef/Komisija*, F-60/13, EU:F:2014:6, 45. un 46. punkts). Tomēr šajā elektroniskā pasta vēstulē, kas nosūtīta iepriekšējā dienā, pirms prasītāja iesniedza savu lūgumu sniegt palīdzību, ieinteresētajai personai bija skaidri paskaidrots objektīvs iemesls, kādēļ viņas darba līgums tiks pagarināts nevis uz gadu, kā to būtu varējis viņai paziņot nodaļas vadītājs, kā arī kāds no viņas kolēģiem, bet tikai uz trīs mēnešu laikposmu. Šis iemesls bija tas, ka viņa nebija *CAST* atlasē procedūras veiksmīgā kandidāte un ka tādēļ viņas lieta 2015. gada janvārī bija jāizvērtē *CoSCon*, lai viņas darba līgums varētu tikt pagarināts pēc minētā trīs mēnešu laikposma. Tādējādi prasītāja nevar ticami apgalvot, ka institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, lēmums pagarināt viņas līgumu tikai uz trim mēnešiem būtu saistīts ar lūgumu sniegt palīdzību, kurš šajā gadījumā ticis iesniegts nākamajā dienā pēc tam, kad prasītāja bija saņēmusi informāciju no institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, attiecībā uz viņas līguma saīsinātu pagarināšanu un attiecībā uz iemesliem, kuri pamato šo lēmumu.
- 96 Pēc prasītājas iecelšanas citā amatā Apmeklētāju programmas nodaļā atbilstoši pārcelšanas pasākumam no 2015. gada 2. marta veidlapas, kuru ir aizpildījis Komunikācijas ĢD ģenerāldirektors, izriet, ka priekšlikums pagarināt prasītājas līgumu uz diviem papildu mēnešiem, proti, no 2015. gada 1. aprīļa līdz 31. maijam, bija izteikts pēc labvēlīga atzinuma, ko izdevusi *CoSCon* tās 2015. gada 25. februāra sanāksmē, proti, datumā, kurā prasītājas uzvārds jau ir bijis iekļauts sarakstā, kas ir norādīts šī sprieduma 19. punktā minētajā 2015. gada 2. marta veidlapā.

- 97 Šajā ziņā 2015. gada 2. marta veidlapā ir norādīts, ka pieprasītais pagarinājums bija pamatots ar papildspēku vajadzību Apmeklētāju programmas nodaļā, “lai tiktu galā ar pieaugošo darba apjomu, lai nosvinētu [...] programmas pastāvēšanas 40 gadus, saistībā ar kuru līdz [2015. gada] maija beigām [tikšot] organizēta virkne pasākumu”. Tomēr prasītāja apstrīd to, ka viņa būtu tikusi informēta par šo iemeslu, kas ir bijis noteicošais viņas līguma pēdējā pagarināšanā.
- 98 Tādējādi prasītāja neapstrīd, ka 2015. gada 4. februārī bija notikusi tikšanās. Tomēr savā 2015. gada 28. maija elektroniskā pasta vēstulē Komunikācijas ĢD Resursu direktorāta Personāla nodaļas vadītājs ir apstiprinājis – un prasītāja to nav apstrīdējusi pirmstiesas un tiesvedības stadijās – ka viņš šīs 2015. gada 4. februāra tikšanās laikā viņai bija paskaidrojis, ka attiecībā uz viņas iecelšanas citā amatā vajadzībām atbilstoši pārcelšanas pasākumam institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, Komunikācijas ĢD iekšienē bija izvēlējusies Apmeklētāju programmas nodaļu šīs nodaļas papildspēku vajadzības dēļ, lai nosvinētu tās 40. gadadienu, kas bija plānota 2015. gada 26. maijā.
- 99 Ņemot vērā šos apstākļus, prasītāja nevar arī apgalvot, ka ar savu lēmumu pagarināt viņas līgumu tikai uz divu mēnešu papildu laiku, proti, no 2015. gada 1. aprīļa līdz 31. maijam, IPNL būtu vēlējusies sasniegt tikai vienu mērķi – sodīt viņu par to, ka viņa iesniegusi lūgumu sniegt palīdzību.
- 100 Katrā ziņā, ciktāl ar pirmo pamatu prasītāja mēģina apstrīdēt institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, lēmuma pagarināt viņas līgumu tikai uz laikposmu no 2015. gada 1. aprīļa līdz 31. maijam vai to pagarināt, pamatojoties vienīgi uz Apmeklētāju programmas nodaļas vajadzībām, nevis uz Audiovizuālās informācijas nodaļas, kurā viņa sākotnēji tika norīkota darbā, interesēm, tiesiskumu, ir jākonstatē, ka neatkarīgi no tā, ka 2015. gada 27. martā prasītāja bija parakstījusi attiecīgo papildu vienošanos, viņa nav apstrīdējusi šo lēmumu, iesniedzot sūdzību atbilstoši Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktam. Tātad izskatāmās prasības ietvaros viņa nevar apstrīdēt šī lēmuma, kas tagad kļuvis par galīgu, tiesiskumu.
- 101 Ņemot vērā iepriekš minēto, Vispārējā tiesa uzskata, ka prasītājas norādītie apstākļi par to, ka Apmeklētāju programmas nodaļa nav izteikusi priekšlikumu Personāla ĢD pagarināt viņas līgumu, nevar tikt uzskatīti par objektīvām, atbilstošām un saskanīgām norādēm par to, ka institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, lēmums nepagarināt viņas līgumu pēc 2015. gada 31. maija būtu pieņemts, lai sasniegtu nevis tajā noteiktos, bet citus mērķus, lai gan no lietas materiāliem izriet, ka šis lēmums tika pieņemts sakarā ar to, ka Komunikācijas ĢD Resursu direktorāts nebija iesniedzis lūgumu pagarināt minēto līgumu, pamatojoties uz kādas no nodaļām, kuras ietilpst šajā ģenerāldirektorātā, lūgumu.
- 102 Attiecībā uz apstākli, ka pēc prasītājas iecelšanas citā amatā Apmeklētāju programmas nodaļā institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir nolēmusi uzticēt ierēdņiem pienākumus, kurus Audiovizuālās informācijas nodaļā iepriekš veikusi prasītāja, kā rezultātā tika atņemts pamatojums jebkuram lūgumam par viņas darba līguma turpmāku pagarināšanu attiecībā uz šo nodaļu, lai gan prasītāja tajā bija pildījusi pienākumus kopš 2003. gada, ir jāatgādina, ka, pirmkārt, pastāvīgie iestāžu amati principā tiek piešķirti ierēdņiem un darbinieki šos amatus var ieņemt tikai izņēmuma kārtā (spriedums, 2011. gada 21. septembris, *Adjemian* u.c./Komisija, T-325/09 P, EU:T:2011:506, 78. punkts). Otrkārt, administrācijai ir plaša novērtējuma brīvība savu dienestu organizēšanā un strukturēšanā, un tā var nolemt, ka uzdevumi, kuri nav bijuši skaidri noteikti vai laika gaitā ir attīstījušies un kuri iepriekš bijuši uzticēti līgumdarbiniekiem palīguzdevumiem, iespējams, aizstājot ierēdņus vai pagaidu darbiniekus, tagad ir jāattiecina uz pastāvīgiem amatiem.
- 103 Proti, Savienības iestādes un aģentūras var brīvi veidot savu administratīvo vienību struktūru, ņemot vērā virkni faktoru, piemēram, tām uzticēto uzdevumu raksturu un apjomu un budžeta iespējas (spriedumi, 1981. gada 17. decembris, *Bellardi-Ricci* u.c./Komisija, 178/80, EU:C:1981:310, 19. punkts; 1991. gada 25. septembris, *Sebastiani*/Parlaments, T-163/89, EU:T:1991:49, 33. punkts, un 1994. gada 9. februāris, *Lacruz Bassols/Tiesa*, T-109/92, EU:T:1994:16, 88. punkts). Šī brīvība nozīmē brīvību likvidēt amata vietas un mainīt uzdevumu sadalījumu darba organizācijas lielākas efektivitātes interesēs

vai lai apmierinātu budžeta prasības likvidēt amata vietas, ko noteikušas Savienības politiskās institūcijas, tāpat arī pilnvaras uzticēt citai personai uzdevumus, ko iepriekš pildījusi persona, kura ieņēmusi likvidēto amata vietu, šai amata vietas likvidācijai ne vienmēr izvirzot nosacījumu, ka visi uzticētie uzdevumi būtu jāpilda mazākam personu skaitam nekā pirms reorganizācijas. Turklāt amata vietas likvidācija ne vienmēr nozīmē ar to saistīto uzdevumu likvidēšanu (skat. spriedumus, 1997. gada 11. jūlijs, *Cesaratto/Parlaments*, T-108/96, EU:T:1997:115, 49.–51. punkts, un 2014. gada 10. septembris, *Tzikas/ERA*, F-120/13, EU:F:2014:197, 82. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 104 Tādējādi šajā lietā institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, varēja brīvi izlemt turpmāk uzticēt ierēdņiem uzdevumus, ko iepriekš pildījusi prasītāja līgumdarbinieka palīguzdevumiem statusā un kāds cits no viņas kolēģiem, kurš arī bija līgumdarbinieks palīguzdevumiem. Tomēr, tā kā savā 2014. gada 26. novembra elektroniskā pasta vēstulē, proti, pirms lūguma sniegt palīdzību iesniegšanas, nodaļas vadītājs jau bija paziņojis prasītājai, kā arī diviem citiem viņas kolēģiem līgumdarbiniekiem par *Newsdesk Hotline* reorganizācijas nenovēršamību saistībā ar administratoru (AD) funkciju grupas ierēdņa ierašanos, prasītāja nevar ticami apgalvot, ka institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, lēmums pieņemt darbā ierēdņi, lai veiktu pienākumus, kurus Audiovizuālās informācijas nodaļā iepriekš pildījusi viņa, būtu pierādījums vai pat tikai objektīva un atbilstoša norāde par vēlmi viņu sodīt par lūguma sniegt palīdzību iesniegšanu. Proti, ir jākonstatē, ka šis lēmums objektīvi atbilda racionalizācijas nolūkam savu dienestu organizēšanā un institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, lēmuma piešķirt lielāku nozīmību *Newsdesk Hotline*, šajā nozarē ieceļot amatā ierēdņus, īstenošanai.
- 105 Ņemot vērā visus šos iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka prasītāja nav sniegusi objektīvas, atbilstošas un saskanīgas norādes sava apgalvojuma par pilnvaru nepareizu izmantošanu pamatošanai.
- 106 Šo pašu iemeslu dēļ viņa nevar arī apgalvot, pirmkārt, ka ar apstrīdēto sākotnējo lēmumu un lēmumu par sūdzību institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, neesot ievērojusi Civildienesta noteikumu 12.a panta 2. punktu, saskaņā ar kuru pret ierēdņi, kas ir bijis psiholoģiskas vardarbības vai seksuālas uzmākšanās upuris vai kas ir iesniedzis pierādījumus par psiholoģisku vardarbību vai seksuālu uzmākšanos, iestādē nedrīkst rasties aizspriedums, un, otrkārt, ka saistībā ar Pamattiesību hartas 41. panta 1. punktu institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, viņas gadījumu nebūtu izskatījusi objektīvi, godīgi un saprātīgā termiņā.
- 107 Runājot par prasītājas apgalvoto Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 88. panta b) punkta neievērošanu, ir jānorāda, ka tās redakcijā, kas bija piemērojama no 2004. gada 1. maija, "attiecībā uz 3.b pantā minētajiem līgumdarbiniekiem [palīguzdevumiem]" bija paredzēts, ka "faktiskais nodarbinātības laiks iestādē, ietverot pagarinājuma laiku, [nepārsniedz] trīs gadus", un ka tās redakcijā, kas izriet no Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 22. oktobra Regulas (ES, Euratom) Nr. 1023/2013, ar ko groza Civildienesta noteikumus un [Eiropas Savienības] Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību (OV 2013, L 287, 15. lpp.), stāšanās spēkā, šis laiks ir noteikts seši gadi. Tomēr, lai gan šajā tiesību normā ir paredzēts maksimālais nodarbinātības laiks šajā amata kategorijā, tajā attiecībā uz institūciju, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, nekādi nav noteikts darbinieka, kurš ietilpst šajā amata kategorijā, minimālais nodarbinātības laiks.
- 108 Tādējādi ar apstākli, ka ar apstrīdēto sākotnējo lēmumu un lēmumu par sūdzību institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, pilnībā nav izsmēlusi prasītājas maksimālo nodarbinātības laikposmu līgumdarbinieka palīguzdevumiem statusā, nav acīmredzami pārkāpts Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 88. panta b) punkts.
- 109 Visbeidzot, prasītāja kā pilnvaru nepareizas izmantošanas pazīmi nevar norādīt faktu, ka, pēc viņas domām, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, esot "pēkšņi" mainījusi attieksmi pret viņu pēc lūguma sniegt palīdzību iesniegšanas, jo tā "kopš 2003. gada 6. janvāra sistemātiski [esot] radusi risinājumu, kas ļāva [viņu] paturēt amatā". Proti, apstāklis, ka prasītāju, kura nav bijusi spējīga kļūt par veiksmīgo kandidāti ne *EPSO* organizētajos atklātajos konkursos, ne Parlamenta iekšējā

konkursā, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir turpinājusi nodarbināt, izmantojot vairākus secīgus līgumus, kas attiecas uz dažādām amata kategorijām, lai pildītu būtībā identiskus pienākumus, nekādi nelika institūcijai, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, saglabāt darba tiesiskās attiecības ar ieinteresēto personu, jo līgumdarbinieku palīguzdevumiem darba līgumu galvenā iezīme ir to pagaidu raksturs laika ziņā, kurš atbilst šo līgumu mērķim, kas ir pagaidu uzdevumu izpilde pēc būtības vai amatā iecelta darbinieka prombūtnē viņa pienākumu uzticēšana gadījuma rakstura personālam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 21. septembris, *Adjemian u.c./Komisija*, T-325/09 P, EU:T:2011:506, 86. punkts), un Savienības civildienesta darbinieki, kas nodarbināti, pamatojoties uz līgumu uz noteiktu laiku, nevar neņemt vērā savas nodarbinātības pagaidu raksturu un to, ka tā negarantē darbavietu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 4. decembris, *ETF/Schuerings*, T-107/11 P, EU:T:2013:624, 84. punkts).

110 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu

111 Uzskatīdama, ka ir atlaista no darba, jo institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir nepareizi izmantojusi pilnvaras, prasītāja ir pārliecināta, ka runa bija par nepamatotu atlaišanu, par kuru attiecīgi esot nolemts, pārkāpjot Pamattiesību hartas 30. pantu, saskaņā ar kuru “ikvienam darba ņēmējam nepamatotas atlaišanas gadījumā ir tiesības uz aizstāvību, ievērojot Savienības tiesību aktus, kā arī valstu tiesību aktus un praksi”. Turklāt viņa kritizē to, ka lēmumā par sūdzību institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, neesot ieņēmusi nostāju par šo argumentu, un līdz ar to “apstrīdētie lēmumi [esot] jāatceļ”.

112 Parlaments uzskata, ka otrais pamats ir neefektīvs, jo prasītājas līgums beidzās datumā, kas ir paredzēts līgumā, un tādējādi institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, to nav pārtraukusi.

113 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka prasītājas izvirzītajā otrajā pamatā acīmredzami kļūdaini ir apgalvots, ka šajā lietā institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, esot pieņēmusi lēmumu par atlaišanu atbilstoši Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 47. panta b) punkta ii) apakšpunktam vai arī šīs kārtības 49. pantam, lai gan prasītājas darba līgums beidzās saskaņā ar Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 47. panta b) punkta i) apakšpunktu, ko piemēro līgumdarbiniekiem palīguzdevumiem atbilstoši tās 119. pantam, proti, “līgumā norādītajā datumā”.

114 Līdz ar to otrais pamats katrā ziņā ir jānoraida kā acīmredzami nepamatots.

Par trešo pamatu

115 Sava trešā pamata pamatojumam prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajā sākotnējā lēmumā un lēmumā par sūdzību ir pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā. Tā varot tikt konstatēta no tā vien, ka institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir sniegusi pretrunīgu pamatojumu sava lēmuma nepagarināt viņas līgumu pamatojumam, kas pierādot to, ka institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, norādītajiem iemesliem trūkst ticamības. Tāpat viņa norāda, ka institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, neesot izpildījusi savu rūpības pienākumu.

116 Parlaments lūdz noraidīt trešo pamatu, paskaidrojot, ka institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, bija nolēmusi jau kopš 2009. gada reorganizēt Audiovizuālās informācijas nodaļu, jo šajā nodaļā, kura ir kļuvusi ļoti operatīva un kurai ir piešķirts ļoti nozīmīgs budžets, bija liels skaits līgumdarbinieku. Tādējādi esot tikuši organizēti vairāki konkursi un atlases procedūras, kas esot ļāvuši vairākam darbinieku, kuri pildījuši pienākumus šajā nodaļā, iegūt ierēdņa statusu. Taču prasītāja neesot sekmīgi nokārtojusi šīs atlases procedūras un tādēļ viņu neesot varēts pieņemt darbā ierēdņa amatā šajā nodaļā.

- 117 Kas attiecas uz lūgumu par līguma pagarināšanu, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, to esot izvērtējusi cik iespējams rūpīgi, bet tās rīcībā neesot bijusi neviena vakanta amata vieta, kas ļautu pagarināt prasītājas līgumdarbinieka palīguzdevumiem darba līgumu. Parlaments kā pierādījumu min to, ka pēc prasītājas līguma termiņa beigām – 2015. gada 31. maija – Plašsaziņas līdzekļu direktorātā no 2015. gada 3. augusta līdz 2016. gada 2. februārim tika pieņemts darbā tikai viens līgumdarbinieks palīguzdevumiem, lai nodrošinātu Plašsaziņas līdzekļu direktorāta nodaļas “Europarl TV” darbinieka aizstāšanu. Taču 2015. gada 15. aprīlī, kad tika formulēts pieteikums par šī darbinieka pieņemšanu darbā, prasītāja, lai gan bija iekļauta *CAST* atlases sarakstā tāpat kā minētais darbinieks, nebija pieejama, jo viņa joprojām bija slimības atvaļinājumā, kurš bija sācies 2014. gada septembra beigās. Parlaments precizē, ka Audiovizuālās informācijas nodaļā ir palicis tikai viens IV funkciju grupas līgumdarbinieks palīguzdevumiem pēc tam, kad kāds cits šīs pašas funkciju grupas līgumdarbinieks tika pārcelts no šīs nodaļas uz nodaļu “Europarl TV”, kas noticis līguma darbības laikā. Turklāt Parlaments atgādina, ka Audiovizuālās informācijas nodaļas *Newsdesk Hotline* komandas koordinēšanu turpmāk nodrošina ierēdnis, ka ikdienas uzdevumi, par kuriem savā laikā bija atbildīga prasītāja, ir uzticēti ierēdnim un ka trešais ierēdnis ir pieņemts darbā, lai papildinātu šo komandu. Kas attiecas uz Apmeklējumu programmas nodaļu, pēc 2015. gada 31. maija šajā nodaļā neviens līgumdarbinieks palīguzdevumiem neesot ticis pieņemts darbā. Šie paskaidrojumi pierādot, ka neesot bijusi nekāda iespēja pagarināt prasītājas līgumu ne abās iepriekš minētajās nodaļās, ne, vispārīgāk, Plašsaziņas līdzekļu direktorātā.
- 118 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pagaidu darbinieka līguma pagarināšana ir tikai iespēja, kuru izvērtē kompetentā iestāde, kas šajā gadījumā ir institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus.
- 119 Proti, iestādēm ir plaša novērtējuma brīvība savu dienestu darbības organizēšanā atkarībā no tiem uzticētajiem uzdevumiem un to rīcībā esošā personāla iecelšanā amatā šo uzdevumu veikšanai, pat ja šai iecelšanai ir jānotiek dienesta interesēs. Tādējādi kompetentajai iestādei, pieņemot lēmumu saistībā ar darbinieka situāciju, ir jāņem vērā visi apstākļi, kas varētu ietekmēt tās lēmumu, proti, ne tikai dienesta intereses, bet arī tostarp attiecīgā darbinieka intereses. Tas izriet no administrācijas pienākuma ņemt vērā ierēdņa intereses, kas atspoguļo savstarpējo tiesību un pienākumu līdzsvaru, kurš ar Civildienesta noteikumiem un pēc analogijas – ar Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību ir izveidots attiecībās starp publisku iestādi un tās darbiniekiem (skat. spriedumu, 2015. gada 24. novembris, Komisija/*D’Agostino*, T-670/13 P, EU:T:2015:877, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 120 Lai gan tā ir, Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtībā nav paredzēts pienākums administrācijai iepriekš pārbaudīt iespēju pagaidu darbinieku pārcelt uz citu dienestu, kas nav tas, kurā viņš bija iecelts amatā, – ne uz nenoteiktu laiku noslēgta līguma izbeigšanas gadījumā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 4. decembris, *ETF/Schuerings*, T-107/11 P, EU:T:2013:624, 98. punkts, un 2013. gada 4. decembris, *ETF/Michel*, T-108/11 P, EU:T:2013:625, 99. punkts), ne arī gadījumā, kad netiek pagarināts uz noteiktu laiku noslēgts darba līgums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 21. maijs, Komisija/*Macchia*, T-368/12 P, EU:T:2014:266, 57. punkts). Tāpat šāds pienākums nepastāv attiecībā uz tādiem līgumdarbiniekiem kā prasītāja, kuri nav iecelti amatā, kas ir paredzēts ar katru iestādi saistītajai budžeta iedaļai pievienotajā amatu sarakstā. Savukārt pat attiecībā uz šo pēdējo minēto darbinieku kategoriju, lai gan viņi neieņem amatu, kas ir iekļauts šajā sarakstā, administrācijai, kad tā lemj par darbinieka formulēto lūgumu par līguma pagarināšanu, ir pienākums ņemt vērā visus apstākļus, kuri varētu ietekmēt tās lēmumu, proti, ne tikai dienesta intereses, bet tostarp arī attiecīgā darbinieka intereses (spriedums, 2015. gada 24. novembris, Komisija/*D’Agostino*, T-670/13 P, EU:T:2015:877, 34. punkts).
- 121 Šīs lietas konkrētajos apstākļos, kuros institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, lai ievērotu savu pienākumu sniegt palīdzību atbilstoši Civildienesta noteikumu 24. pantam, nolēma prasītāju iecelt citā amatā nodaļā, kas nav nodaļa, kurā viņa bija pieņemta darbā, tai lūguma par līguma pagarināšanu izvērtēšanas ietvaros un atbilstoši rūpības pienākumam, ņemot vērā prasītājas pausto vēlmi saglabāt

savas darba tiesiskās attiecības un neraugoties uz to, ka faktiski viņa bija slimības atvaļinājumā kopš 2014. gada oktobra, ir jāizvērtē, vai darbinieka ar tādu profilu kā prasītājai nodarbināšana ir dienesta interesēs gan attiecībā uz sākotnējo nodaļu, kurā prasītāja bija iecelta amatā, gan uz nodaļu, kurā viņa tika iecelta citā amatā.

- 122 Šajā ziņā, ņemot vērā plašo novērtējuma brīvību, kāda šajā saistībā piešķirta iestādēm, pārbaudē tiesā tiek noskaidrots tikai tas, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda vai arī nav notikusi pilnvaru nepareiza izmantošana (skat. spriedumu, 2015. gada 24. novembris, Komisija/*D'Agostino*, T-670/13 P, EU:T:2015:877, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 123 Šajā lietā no lietas materiāliem skaidri izriet, ka apstrīdētā sākotnējā lēmuma stadijā institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir ņēmusi vērā gan dienesta intereses saistībā ar Apmeklētāju programmas nodaļu, gan prasītājas intereses, kādas tās ir darītas zināmas lūgumā par līguma pagarināšanu. Tomēr tā ir izdarījusi secinājumu, ka tā nevar piedāvāt prasītājai pagarināt viņas darba tiesiskās attiecības līgumdarbinieka palīguzdevumiem statusā neatkarīgi no tā, ka viņas vārds turpmāk bija iekļauts līgumdarbinieku atlases sarakstā.
- 124 Turklāt saistībā ar institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, konstatējumu, ka Apmeklētāju programmas nodaļā pēc svinībām saistībā ar šīs nodaļas 40. gadadienu nekāda administratīvo papildspēku vajadzība turpmāk nebija nepieciešama, tajā nav pieļauta neviena acīmredzama kļūda vērtējumā, ņemot vērā Parlamenta iesniegtos argumentus un dokumentus. Šajā ziņā apstāklis, ka 2015. gada 4. marta elektroniskā pasta vēstulē Personāla ĢD ģenerāldirektors ir atsaucies uz šīs nodaļas pieaugošajām vajadzībām šajā datumā, nekādi nevar atspēkot šo konstatējumu. Proti, pirmkārt, šo atsauci uz pieaugošām vajadzībām varēja saprast saistībā ar vajadzībām attiecībā uz 40. gadadienu. Otrkārt, katrā ziņā nav strīda par to, ka pēc prasītājas līguma beigu datuma institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, nav pieņēmusi darbā nevienu līgumdarbinieku palīguzdevumiem, lai pildītu pienākumus Apmeklētāju programmas nodaļā, kas apstiprina faktu, ka vajadzības, lai arī ir bijušas pieaugošas, patiesībā bija pieaugošas tikai atsevišķā gadījumā un katrā ziņā ar tām nebija pamatota darbinieka nodarbināšana pēc 2015. gada 31. maija.
- 125 Tādējādi, it īpaši saistībā ar Parlamenta Prezidija 2004. gada 3. maija Lēmuma par iekšējiem noteikumiem par ierēdņu un citu darbinieku pieņemšanu darbā (turpmāk tekstā – “Iekšējie noteikumi par pieņemšanu darbā”) 11. panta 2. punktu, kurā noteikts, ka līgumdarbinieki palīguzdevumiem tiek pieņemti darbā saskaņā ar Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 3.b pantu, lai nodrošinātu dienesta darbības nepārtrauktību, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, varēja uzskatīt, ka pēc šīs 40. gadadienas tai vairs nebija vajadzības pieņemt darbā šāda veida darbiniekus Apmeklētāju programmas nodaļā, ne arī tostarp izmantot darbinieka, kuram ir tāds profesionālais profils kā prasītājai, pakalpojumus.
- 126 Akas attiecas uz dienesta interešu ņemšanu vērā saistībā ar Audiovizuālās informācijas nodaļu, no lietas materiāliem patiešām izriet, ka, lai ieņemtu nostāju apstrīdētajā sākotnējā lēmumā, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, – kā apgalvo prasītāja – nebija izvērtējusi šīs nodaļas vajadzības, jo 2015. gada 28. maijā un 14. jūlijā pastāvēja šaubas, kuras prasītāja bija mēģinājusi kļiedēt savas 2015. gada 24. aprīļa sūdzības ietvaros, par tās nodaļas identitāti, kas bija jāuzskata par nodaļu, kurā prasītāja faktiski bija pieņemta darbā. Tomēr tieši šai pēdējai minētajai nodaļai bija jāiesniedz iespējamais pieteikums par prasītājas līguma pagarināšanu, kas adresēts Komunikācijas ĢD Resursu direktorātam, kurš pēc tam varēja lūgt šādu pagarinājumu Personāla ĢD, kas rīkojas kā institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus.
- 127 Tomēr 2015. gada 20. augusta atbildē uz prasītājas 2015. gada 24. aprīļa sūdzību ģenerālsekretārs ir kļiedējis šo neskaidrību, apstiprinot prasītājas iecelšanas citā amatā Apmeklētāju programmas nodaļā pagaidu raksturu. Tad savā 2015. gada 10. septembra papildu sūdzībā prasītāja ir apstrīdējusi, ka viņas darba līguma pagarināšana nav dienesta interesēs, ņemot vērā Audiovizuālās informācijas nodaļas

vajadzības, kura bija jāuzskata par to nodaļu, kurā viņa joprojām ir iecelta amatā administratīvās izmeklēšanas laikā, ko uzsākusi institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, atbildot uz lūgumu sniegt palīdzību.

- 128 Lai pieņemtu lēmumu par sūdzību, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, atbildot uz 2015. gada 10. septembra papildu sūdzībā sniegtajiem argumentiem, ir izvērtējusi dienesta intereses saistībā ar Audiovizuālās informācijas nodaļas vajadzībām. Tomēr tā ir izdarījusi secinājumu, ka neatkarīgi no prasītājas intereses, lai viņas nodarbinātība tiktu pagarināta, šai nodaļai nebija tādas vajadzības, ar ko būtu pamatots, ka tā veic šīs nodarbinātības pagarināšanu ne šajā nodaļā, ne, vispārīgāk, Komunikācijas ĢD. Tādējādi prasītājas iebildums attiecībā uz to, ka nav ņemtas vērā dienesta intereses, ir jānoraida kā nepamatots.
- 129 Šajā ziņā vēl ir jāprecizē, ka, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, runājot par lēmumu nepagarināt līgumu, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, šāda lēmuma pamatojumu var grozīt vai aizstāt sūdzības stadijā, kā tā to ir izdarījusi šajā lietā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2014. gada 21. maijs, *Mocová/Komisija*, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 33.–46. punkts, un 2014. gada 10. septembris, *Tzikas/ERA*, F-120/13, EU:F:2014:197, 79. punkts). Proti, tieši atbildes uz sūdzību pieņemšanas brīdī tiek noteikta iestādes galīgā nostāja, un tieši šajā stadijā ir jāizvērtē, vai institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir ievērojusi rūpības pienākumu gan saistībā ar sākotnējā lēmuma, gan atbildes uz sūdzību pamatojumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 17. janvāris, *LP/Eiropols*, T-719/15 P, nav publicēts, EU:T:2017:7, 54. punkts).
- 130 Savā replikas rakstā prasītāja vēl apgalvo, ka šajā lietā iebildumu rakstā Parlaments esot “uzskaitīj[is] dažādas nodaļas – nodaļu [“]Europarl TV[”], Audiovizuālās informācijas nodaļu, *Hotline Newsdesk* komandu –, [attiecībā uz kurām institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus,] esot pārbaudījusi iespēju pagarināt prasītājas līgumu”, lai apstrīdētajam sākotnējam lēmumam un lēmumam par sūdzību “in tempore suspecto” sniegtu jaunu pamatojumu. Tomēr, pēc viņas domām, šāds pamatojums ir nepieņemams.
- 131 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saistībā ar prasībām, kas celtas atbilstoši LESD 270. pantam, ja pilnīgs pamatojuma trūkums nevar tikt aizpildīts ar paskaidrojumiem, kas sniegti pēc prasības celšanas, jo šajā stadijā šie paskaidrojumi vairs nepilda savu funkciju (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1981. gada 26. novembris, *Michel/Parlaments*, 195/80, EU:C:1981:284, 22. punkts; 1993. gada 9. decembris, *Parlaments/Volger*, C-115/92 P, EU:C:1993:922, 23. punkts, un 1994. gada 23. februāris, *Coussios/Komisija*, T-18/92 un T-68/92, EU:T:1994:19, 74.–76. punkts), tas tā nav apstrīdētā akta, kuru pieņēmusi institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, vai atbildētājas iestādes iecelējīnstitūcija, nepietiekama pamatojuma gadījumā.
- 132 Proti, šajā pēdējā minētajā gadījumā šī atbildētāja iestāde tiesvedības laikā var sniegt papildu precizējumus, atņemot priekšmetu pamatam par pamatojuma neesamību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1984. gada 30. maijs, *Picciolo/Parlaments*, 111/83, EU:C:1984:200, 22. punkts; 1988. gada 8. marts, *Sergio u.c./Komisija*, 64/86, no 71/86 līdz 73/86 un 78/86, EU:C:1988:119, 52. punkts, un 1993. gada 30. novembris, *Perakis/Parlaments*, T-78/92, EU:T:1993:107, 52. punkts). Šādā gadījumā atbildētājai iestādei tomēr nav atļauts sākotnējo kļūdaino apstrīdētā akta pamatojumu aizstāt ar pilnīgi jaunu pamatojumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1990. gada 7. februāris, *Culin/Komisija*, C-343/87, EU:C:1990:49, 15. punkts, un 1997. gada 6. novembris, *Berlingieri Vinzek/Komisija*, T-71/96, EU:T:1997:170, 79. punkts).
- 133 Šajā lietā Vispārējā tiesa norāda, ka lēmumā par sūdzību institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, skaidri ir norādījusi, pirmkārt, ka “iespēja [prasītāju] atkārtoti pieņemt darbā Audiovizuālajā nodaļā vairs [nav] apsverama, jo pa to laiku ticis nolemts uzticēt uzdevumu, kuru veikšanai viņa tika pieņemta darbā, izpildi ierēdnim”, un, otrkārt, ka, “ņemot vērā [prasītājas] profila īpatnību un pienākumus, kurus viņa [bija] pildījusi, [Komunikācijas] ĢD [nebija] iespējams viņai piedāvāt citu amata vietu, kas atbilstu viņas kvalifikācijai, pēc 2015. gada 31. decembra”.

- 134 Tādējādi norādes, kuras tiesvedības stadijā sniedzis Parlaments attiecībā uz dažādām Plašsaziņas līdzekļu direktorāta nodaļām un Direktorāta attiecībām ar pilsoņiem nodaļu, kuras ietilpst Komunikācijas ĢD, attiecībā uz kurām institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, bija pārbaudījusi iespēju pagarināt prasītājas līgumu, ir tikai papildu precizējumi šī sprieduma 132. punktā minētās judikatūras izpratnē; jāatzīmē, ka šajās norādēs, ciktāl tās attiecas uz senākiem vai tā laika apstākļiem, kurā tika pieņemts lēmums par sūdzību, šajā ziņā tiek ievērots tiesiskuma princips (spriedums, 2014. gada 21. maijs, *Mocová/Komisija*, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 27. punkts). Proti, nav strīda par to, ka gan lēmumā par sūdzību, gan tiesvedības stadijā atteikuma pagarināt prasītājas līgumu pēc 2015. gada 31. decembra iemesls, kuru ir izmantojusi institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, un norādījis Parlaments, bija saistīts ar tādas pieejamas amata vietas Komunikācijas ĢD neesamību, kas, ņemot vērā prasītājas profilu, ļautu veikt šādu pagarināšanu.
- 135 Turklāt šajā ziņā ir jānorāda, ka, ņemot vērā šī sprieduma 119. un 120. punktā atgādināto judikatūru, institūcijai, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, atbilstoši tās rūpības pienākumam nebija jāizvērtē iespēja pagarināt prasītājas līgumu saistībā ar iecelšanu amatā citās nodaļās, kas nav Audiovizuālās informācijas nodaļa vai Apmeklētāju programmas nodaļa, jo līdzīga pieeja nozīmētu to, ka prasītājai tiek nodrošinātas prioritāras tiesības, kas ir tikai ierēdņiem un kas apdraudētu šo citu nodaļu darbinieku intereses, kuri vēlas, lai pašu darba līgumi tiktu pagarināti šajās nodaļās, vai atlases procedūru, kas ir uzsāktas attiecībā uz vakantajām amata vietām minētajās nodaļās, kandidātu intereses (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 4. decembris, *ETF/Schuerings*, T-107/11 P, EU:T:2013:624, 87. punkts). Tomēr šajā lietā, darot vairāk, nekā institūcijai, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, būtu jādara saskaņā ar rūpības pienākumu, tā lēmumā par sūdzību ir veikusi vakanto amatu pārbaudi visā Komunikācijas ĢD, bet ir izdarījusi secinājumu, ka nebija pieejama neviena piemērota amata vieta, lai veiktu šādu pagarināšanu pēc 2015. gada 31. decembra.
- 136 Šajā konstatējumā katrā ziņā nav pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.
- 137 Proti, datumā, kad tika pieņemts lēmums par prasītājas līguma nepagarināšanu, viņa ieņēma līgumdarbinieka palīguzdevumiem amatu. Šajā ziņā, kā viņai bija paziņojis Audiovizuālās informācijas nodaļas vadītājs savā 2014. gada 26. novembra elektroniskā pasta vēstulē, šajā nodaļā tika veikta reorganizācija, kā to pierāda Parlamenta iesniegtā informācija un dati, kurā bija paredzēts, ka institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, uzticēs ierēdņiem uzdevumus, ko iepriekš pildījusi prasītāja un uz ko, kā tas ir ticis izklāstīts iepriekš, attiecās šīs iestādes plašā novērtējuma brīvība savu dienestu organizēšanā. Tādējādi tā prioritāri varēja aizpildīt amata vietu, uz kuru attiecās Paziņojums par vakanci ar atsauces numuru AST/157554, pārceļot citā amatā asistentu funkciju grupas ierēdņi, kas ir statuss, kura nebija prasītājai. Turklāt Parlamenta iesniegtie dokumenti pierāda, ka 2016. gadā pēc prasītājas aiziešanas Plašsaziņas līdzekļu direktorātā tika pieņemts darbā tikai viens līgumdarbinieks palīguzdevumiem. Šajā gadījumā runa bija par darbinieku, kas pieņemts darbā, lai no 2015. gada 3. augusta līdz 2016. gada 2. februārim aizstātu personu, kura bija grūtniecības un dzemdību atvaļinājumā. Tomēr šis darbinieks tika pieņemts darbā, lai pildītu pienākumus nodaļā "Europarl TV", kas ir no Audiovizuālās informācijas nodaļas un Apmeklētāju programmas nodaļas atsevišķa nodaļa, un viņa pieņemšanas darbā datumā, pirmkārt, prasītāja nebija pieejama, lai veiktu šādu aizstāšanu, jo viņa pati bija slimības atvaļinājumā, un, otrkārt, nekas nenorāda, ka viņas profils būtu bijis piemērots šīs aizstāšanas vajadzībām.
- 138 Vēl prasītāja izsaka nožēlu par to, ka, neraugoties uz viņas izteiktajiem lūgumiem, iekšējie konkursi, kuri ir organizēti Parlamentā, attiecās tikai uz "ļoti specifiskiem un tehniskiem [...] arhivāru, montētāju, grafikas speciālistu vai producentu [profilēm]". Tomēr ir jāatgādina, ka saskaņā ar Civildienesta noteikumu 27. pantu "[ierēdņu] iecelšana amatā ir virzīta uz to, lai iestāde saņemtu pakalpojumus, ko sniedz vispējīgākie, visefektīvākie un visgodīgākie ierēdņi, kas iecelti amatā, ņemot vērā pēc iespējas plašāku ģeogrāfisko teritoriju, un izraudzīti no Savienības dalībvalstu pilsoņiem". Tādējādi neviens darbinieks nevar pieprasīt, lai tiktu organizēts konkurss, kas atbilstu viņa profilam, jo neatkarīgi no Iekšējo noteikumu par pieņemšanu darbā 4. panta 3. punkta iestāde nevar atvieglot savu darbinieku piekļuvi ierēdņa statusam tādā veidā, kas būtu pretrunā vienlīdzīgas attieksmes principam.

- 139 Visbeidzot, prasītāja norāda, ka galu galā viņa ar dažādiem statusiem ir pildījusi vienus un tos pašus pienākumus gandrīz trīspadsmit gadus un tādējādi institūcijai, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, atbilstoši rūpības pienākumam esot bijis jāpagarina viņas pēdējais darba līgums.
- 140 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, lai gan viņa strādāja sabiedrībā, kas sniegusi pakalpojumus Parlamentam, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, viņai piedāvāja viņu pieņemt darbā tiešā veidā kā līgumdarbinieci no 2005. gada 1. aprīļa un ka no 2006. gada 1. februāra viņa strādāja kā pagaidu darbiniece. Saskaņā ar Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 8. panta otro daļu šis darba līgums pagaidu darbinieka statusā obligāti beidzas pēc maksimālā sešu gadu nodarbinātības laikposma šajā statusā, un ir jāuzskata, ka šis nodarbinātības mērķis, kas īstenota kā izņēmums no principa, ka pastāvīgie amati parasti tiek piešķirti, amatā ieceļot ierēdņus, nevar būt nekas cits kā nodrošināt Audiovizuālās informācijas nodaļas vajadzības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 21. septembris, *Adjemian* u.c./Komisija, T-325/09 P, EU:T:2011:506, 79. punkts).
- 141 Lai gan tā ir, savas nodarbinātības pagaidu darbinieka statusā beigās, kuras maksimālais ilgums bija seši gadi, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, bija nodrošinājusi to, lai arī turpmāk tā varētu nodarbināt prasītāju – šajā gadījumā līgumdarbinieka palīguzdevumiem statusā –, pat ja šajā ziņā prasītāja tagad atsaucas uz to, ka viņai nemainīgi ir tikuši uzticēti vieni un tie paši pienākumi gan pagaidu darbinieka, gan palīgdarbinieka un līgumdarbinieka palīguzdevumiem statusā, kas galu galā liek apšaubīt to, cik pamatota bija vienas vai otras šīs amata kategorijas izmantošana, ko īstenojusi institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus.
- 142 Turklāt institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir piekritusi *ex gratia* piešķirt prasītājai summu EUR 22 000 apmērā.
- 143 Visi šie apstākļi liecina par institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, rūpību attiecībā uz ieinteresēto personu.
- 144 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, nepieļaudama acīmredzamu kļūdu vērtējumā un izpildīdama savu rūpības pienākumu, šajā lietā ir varējusi uzskatīt, ka tā nevar pagarināt prasītājas līgumu vismaz pēc 2015. gada 31. decembra.
- 145 Tātad trešais pamats ir jānoraida.

Par ceturto pamatu

- 146 Ceturtā pamata pamatojumam prasītāja apgalvo, ka institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, pārkāpjot Pamattiesību hartas 41. panta 2. punktu, nav viņu uzklusījusi pirms apstrīdētā sākotnējā lēmuma pieņemšanas. Taču, ja viņa būtu tikusi uzklusīta, viņa būtu varējusi norādīt, ka Apmeklētāju programmas nodaļas vajadzības bija pieaugošas un tādēļ viņas darba līgums bija jāpagarina. Tādējādi institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, būtu varējusi pajautāt šai nodaļai par tās patiesajām vajadzībām un noskaidrot acīmredzamo pretrunu, kas pastāvēt starp šo vajadzību patiesumu un apstrīdēto sākotnējo lēmumu, kurā minēto vajadzību esamība esot noliegta. Viņa būtu varējusi arī pievērst institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, uzmanību tam, ka 2015. gada 24. aprīlī viņa bija iesniegusi sūdzību par lēmumu par iecelšanu citā amatā, lai apstrīdētu minētās iecelšanas citā amatā pastāvīgo raksturu, tāpat viņa būtu varējusi norādīt, ka citām Komunikācijas ĢD nodaļām bija vajadzīgi cilvēkresursi, it īpaši Plašsaziņas līdzekļu direktorātam un tā ietvaros – Audiovizuālās informācijas nodaļai. Četru paziņojumu par vakanci publicēšana laikposmā no 2015. gada 27. marta līdz 29. maijam arī esot apstākļi, uz kuru viņa būtu varējusi atsaukties institūcijā, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, lai pierādītu minēto vajadzību esamību. Visbeidzot, viņa būtu varējusi lūguma par pagarināšanu pamatojumam iegūt liecības no Plašsaziņas līdzekļu direktorāta direktora saistībā ar šī direktorāta vajadzībām.

- 147 Papildus tam, ka apstrīdētais sākotnējais lēmums būtu varējis būt atšķirīgs, ja institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, iepriekš būtu viņu uzklusījusi jautājumā par viņas līguma pagarināšanu, prasītāja norāda, ka institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, veiktā sava sākotnējā lēmuma pamatojuma aizstāšana ar pamatojumu, kas ir pilnīgi jauns un pretrunīgs salīdzinājumā ar pirmo pamatojumu, lēmuma par sūdzību stadijā esot līdzvērtīga pienākuma norādīt pamatojumu neizpildei. Tas pats attiecoties uz apstākli, ka lēmumā par sūdzību institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, neesot atbildējusi uz dažiem viņas iebildumiem.
- 148 Parlaments lūdz noraidīt ceturto pamatu, norādot, ka šajā lietā prasītāja lūgumā par pagarināšanu ir varējusi izklāstīt iemeslus, kuri, pēc viņas domām, pamato viņas līguma pagarināšanu. Institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, esot pienācīgi ņēmusi vērā prasītājas izklāstītos argumentus šajā ziņā, it īpaši, kad lēmumā par sūdzību tā nolēma apmierināt viņas prasījumu atbilstoši tiesiskajai paļāvībai pagarināt viņas līgumu līdz 2015. gada 31. decembrim. Katrā ziņā, pat pieņemot, ka šajā lietā institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, nav ievērojusi prasītājas tiesības tikt uzklusītai, Parlaments uzskata, ka tas būtu pieņēmis tādu pašu lēmumu nepagarināt viņas līgumu, ja tas būtu viņu pienācīgi uzklusījis. Proti, tas uzskata, ka prasības pieteikumā izvirzītie argumenti, kurus prasītāja esot varējusi norādīt pirms apstrīdētā sākotnējā lēmuma pieņemšanas, esot identiski argumentiem, kurus viņa bija izklāstījusi savā lūgumā par pagarināšanu un savā 2015. gada 22. jūlija sūdzībā un uz kuriem ir atbildēts gan apstrīdētajā sākotnējā lēmumā, gan lēmumā par sūdzību.
- 149 Vispirms ir jāatgādina, ka tiesības uz aizstāvību, kuras pašlaik ir paredzētas Pamattiesību hartas 41. pantā, kas atbilstoši Savienības tiesas nospriestajam ir vispārpiemērojams (spriedums, 2013. gada 11. septembris, *L/Parlaments*, T-317/10 P, EU:T:2013:413, 81. punkts), būdamas plašākas, ietver minētā panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētās ikvienas personas procesuālās tiesības tikt uzklusītai, pirms attiecībā uz viņu tiek pieņemts nelabvēlīgs individuāls akts (spriedums, 2016. gada 5. februāris, *GV/EĀDD*, F-137/14, EU:F:2016:14, 71. punkts).
- 150 Tādējādi saskaņā ar tiesībām tikt uzklusītam, kas jānodrošina, pat nepastāvot piemērojamam tiesiskajam regulējumam, tiek prasīts, lai attiecīgā persona varētu lietderīgi paust savu viedokli saistībā ar faktiem, kas attiecībā uz viņu var tikt izmantoti aktā, kurš tiks pieņemts (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 3. jūnijs, *BP/FRA*, T-658/13 P, EU:T:2015:356, 52. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2016. gada 12. maijs, *FS/EESK*, F-50/15, EU:F:2016:119, 115. punkts).
- 151 Šajā ziņā ir jānorāda, ka administrācijas lēmums neizmantojot iespēju pagarināt darbinieka darba līgumu uz noteiktu laiku, kad tai ir šāda iespēja saskaņā ar Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību, formāli nav lēmums, kas būtu pieņemts procedūras, kura ierosināta pret ieinteresēto personu, beigās.
- 152 Tomēr, ja darbinieks kā Civildienesta noteikumos minēta persona saskaņā ar šo noteikumu 90. panta 1. punktu iesniedz lūgumu par sava darba līguma pagarināšanu pirms minētā līguma termiņa beigām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 14. septembris, *Komisija/Fernández Gómez*, C-417/05 P, EU:C:2006:582, 38. punkts) vai ja iestāde savos iekšējos noteikumos laikus, pirms darbinieka līguma termiņa beigām, ir paredzējusi uzsākt īpašu procedūru par šī līguma pagarināšanu, ir jāuzskata, ka, šādas procedūras beigās vai atbildot uz šādu Civildienesta noteikumos paredzētu lūgumu, lēmumu par ieinteresētās personas līguma pagarināšanu pieņem institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, un ka, tā kā šāds lēmums ir nelabvēlīgs ieinteresētajai personai, institūcijai, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, tā ir jāuzklausa, pirms tā pieņem minēto lēmumu, kuram turklāt ir jābūt pamatotam, kā tas ir prasīts Civildienesta noteikumu 25. pantā, kas pēc analogijas ir piemērojams līgumdarbiniekiem palīguzdevumiem saskaņā ar Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 92. pantu.
- 153 Šādā situācijā, kurā institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, nolemj, ciktāl šāda iespēja ir paredzēta Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtībā, neizmantojot tādu iespēju pagarināt darbinieka darba līgumu, kura būtu tās rīcībā saskaņā ar Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību, šāds lēmums par nepagarināšanu var tikt pieņemts tikai pēc tam, kad ieinteresētajai personai ir tikusi dota iespēja lietderīgi paust savu viedokli, attiecīgā gadījumā institūcijai, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus,

- vienkārši tai nosūtot paziņojumu par savu nodomu neizmantot minēto iespēju un tā iemesliem, un tas notiek pat islaicīgas mutiskas vai rakstiskas saziņas ietvaros (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumus, 2008. gada 18. decembris, *Sopropé*, C-349/07, EU:C:2008:746, 49.–52. punkts; 2014. gada 3. jūlijs, *Kamino International Logistics* un *Datema Hellmann Worldwide Logistics*, C-129/13 un C-130/13, EU:C:2014:2041, 33. punkts, un 2014. gada 10. septembris, *Tzikas/ERA*, F-120/13, EU:F:2014:197, 59. punkts). Šī saziņa ir jāuzsāk institūcijai, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, kurai ir pierādīšanas pienākums (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2007. gada 6. decembris, *Marcuccio/Komisija*, C-59/06 P, EU:C:2007:756, 47. punkts; 2015. gada 3. jūnijs, *BP/FRA*, T-658/13 P, EU:T:2015:356, 54. punkts, un 2016. gada 12. maijs, *FS/EESK*, F-50/15, EU:F:2016:119, 116. punkts).
- 154 Šajā ziņā arī ir nopriests, ka tiesību uz aizstāvību ievērošanas princips ir jāievēro vēl jo vairāk tad, ja – kā tas ir šajā lietā – runa ir par lēmumu par darba līguma nepagarināšanu, kurš ir ticis pieņemts saistībā ar problemātiskām attiecībām (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 3. jūnijs, *BP/FRA*, T-658/13 P, EU:T:2015:356, 51. punkts, un 2016. gada 12. maijs, *FS/EESK*, F-50/15, EU:F:2016:119, 114. punkts), tomēr atgādinot, ka tas, vai ir pārkāptas tiesības tikt uzklausītam, ir jāpārbauda it īpaši atkarībā no attiecīgo jomu regulējošajām tiesību normām (spriedums, 2013. gada 10. septembris, *G. un R.*, C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 34. punkts).
- 155 Šajā lietā pēc lūguma par līguma pagarināšanu iesniegšanas sešas darbdienu pirms līguma termiņa beigām 2015. gada 31. maijā un neatkarīgi no tā, ka atbilstoši Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktam administrācijai šim nolūkam atbildes sniegšanai ir četru mēnešu termiņš (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 17. janvāris, *LP/Eiropols*, T-719/15 P, nav publicēts, EU:T:2017:7, 64. punkts) un ka prasītāja tobrīd bija slimības atvaļinājumā, institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir spējusi sniegt atbildi uz lūgumu par pagarināšanu ātrāk nekā nedēļas laikā. Tomēr formāli tā nav iepriekš uzklusījusi ieinteresēto personu šajā jautājumā, lai gan prasības, kuras izriet no Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunkta, nerada nekādas īpašas izpildes grūtības rūpīgai administrācijai un ieinteresētās personas uzklusīšana ir minimālā garantija, ja administrācija – kā tas ir šajā lietā – rīkojas jomā, kurā tai ir plaša novērtējuma brīvība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 5. februāris, *GV/EĀDD*, F-137/14, EU:F:2016:14, 77. punkts). Tāpat institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, nav formāli uzklusījusi prasītāju pirms 2015. gada 14. jūlija apstiprinošā lēmuma pieņemšanas.
- 156 No minētā izriet, ka šajā lietā institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, nav ievērojusi prasītājas tiesības tikt uzklusītai un tād – Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunktu.
- 157 Šādos apstākļos saskaņā ar judikatūru, lai tiesību uz aizstāvību pārkāpuma rezultātā atceltu aktu, ir jākonstatē, ka gadījumā, ja šāda pārkāpuma nebūtu, procedūras rezultātā būtu sasniegts atšķirīgs rezultāts (rikojums, 2016. gada 14. aprīlis, *Dalli/Komisija*, C-394/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:262, 41. punkts, un spriedums, 2007. gada 6. februāris, *Wunenburger/Komisija*, T-246/04 un T-71/05, EU:T:2007:34, 149. punkts; skat. arī spriedumu, 2015. gada 18. septembris, *Wahlström/Frontex*, T-653/13 P, EU:T:2015:652, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 158 Šajā ziņā Vispārējā tiesa norāda, ka apstākļi, kurus prasītāja ir norādījusi tiesvedības stadijā, būtībā atbilst tiem, kurus viņa bija izklāstījusi lūgumā par līguma pagarināšanu. Institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir ņēmusi vērā šos apstākļus, jo, tieši atbildot uz šo lūgumu, tā ir pieņēmusi apstrīdēto sākotnējo lēmumu, proti, 2015. gada 28. maija lēmumu, kas ir apstiprināts ar 2015. gada 14. jūlija lēmumu.
- 159 Turklāt tie ir tie paši apstākļi, kuri ir atkārtoti un izklāstīti sūdzībā un papildu sūdzībā. Taču lēmumā par sūdzību institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir atbildējusi uz minētajiem argumentiem, vienlaikus paturot spēkā savu lēmumu nepagarināt prasītājas līgumu. Turklāt saistībā ar četriem citiem paziņojumiem par vakanci, ko prasītāja būtu varējusi norādīt, ja viņa būtu tikusi uzklusīta, pietiek konstatēt, ka tie attiecās uz administratoru funkciju grupas amata vietām, kas ir prioritāri aizpildāmas, pārceļot vai iecelot amatā ierēdņus.

- 160 Tādējādi, pat ja prasītāja būtu tikusi formāli uzklausi pirms apstrīdētā sākotnējā lēmuma pieņemšanas, ņemot vērā apstākļus, kurus viņa ir norādījusi tiesvedības stadijā, ir jāuzskata, ka tas nebūtu ļāvis sasniegt atšķirīgu rezultātu attiecībā uz prasītājas līguma pagarināšanu.
- 161 Ņemot vērā iepriekš minēto, ceturtais atcelšanas pamats ir jānoraida un tādējādi prasījumi atcelt tiesību aktu ir jānoraida pilnībā.

Par prasījumiem par kaitējuma atlīdzību

- 162 Savu prasījumu par kaitējuma atlīdzību pamatojumam prasītāja norāda, ka viņai ir nodarīts morāls kaitējums apstrīdētā sākotnējā lēmuma un lēmuma par sūdzību prettiesiskuma dēļ, it īpaši tāpēc, ka šajos lēmumos institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, esot nepareizi izmantojusi pilnvaras un ka tie esot bijuši līdzvērtīgi atlaišanai, par kuru nolemts lūguma sniegt palīdzību dēļ. Attiecībā uz kaitējumu psiholoģiskā ziņā prasītāja paskaidro, ka viņai ir bijusi jāiziet terapija un ka viņa uzskata, ka viņas cieņu ir aizskārusi institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, rīcība lēmumu pieņemšanā. Šajos apstākļos viņa norāda uz morālo kaitējumu, kas viņai esot nodarīts un kas būtu jāatlīdzina, piešķirot summu EUR 100 000 apmērā.
- 163 Turklāt, norādot citus aspektus saistībā ar institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, saziņas kārtību ar saviem darbiniekiem līguma termiņa beigās, it īpaši elektroniskās pastkastītes bloķēšanu 2015. gada 31. maijā, kā arī automatisku informatīvu elektroniskā pasta vēstuļu nosūtīšanu attiecībā uz administratīvajiem pasākumiem, kuri saistīti ar līguma beigām, ko ieinteresētajām personām ir lūgts neņemt vērā, ja viņu līgums nenovēršami tiks pagarināts, prasītāja uzskata, ka tie veido atsevišķu administrācijas pārkāpumu, kas viņai esot radījis morālo kaitējumu, kurš būtu jāatlīdzina, piešķirot summu EUR 15 000 apmērā.
- 164 Parlaments lūdz noraidīt prasījumus par kaitējuma atlīdzību kā nepamatotus, uzsverot, ka tā dienesti nav izdarījuši nevienu pārkāpumu ne saistībā ar lēmumu nepagarināt prasītājas līgumu, ne, vispārīgāk, saistībā ar to, kā tika izskatīta šis pēdējās minētās lieta.
- 165 Šajā ziņā ir pietiekami atgādināt, ka prasījumi par mantiskā vai morālā kaitējuma atlīdzināšanu ir jānoraida, ja – kā tas ir šajā lietā – tie ir cieši saistīti ar prasījumiem par atcelšanu, kuri paši ir noraidīti kā nepieņemami vai nepamatoti (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2001. gada 6. marts, *Connolly/Komisija*, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 129. punkts; 2006. gada 14. septembris, *Komisija/Fernández Gómez*, C-417/05 P, EU:C:2006:582, 51. punkts, un 2014. gada 30. aprīlis, *López Cejudo/Komisija*, F-28/13, EU:F:2014:55, 105. punkts).
- 166 Tātad prasījumi par kaitējuma atlīdzību, ciktāl to mērķis ir morālā kaitējuma atlīdzināšana sakarā ar apstrīdētā sākotnējā lēmuma un lēmuma par sūdzību prettiesiskumu, ir jānoraida.
- 167 Turklāt attiecībā uz prasījumiem, kuru mērķis ir morālā kaitējuma atlīdzināšana, kurš esot saistīts ar atsevišķu administrācijas pārkāpumu, prasītājas norādītie apstākļi nekādi neļauj pierādīt šo iespējamo pārkāpumu. Proti, tā kā elektroniskais pasts ir paredzēts tikai izmantošanai, kas tieši saistīta ar darbinieka pienākumu pildīšanu, nebija neparasti, ka institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir deaktivējusi prasītājas elektronisko pastkastīti pēc viņas nodarbinātības beigām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 6. oktobris, *CH/Parlaments*, F-132/14, EU:F:2015:115, 74. punkts). Turklāt institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, dienesta darbības vajadzībām varēja nolemt, ka saskaņā ar noteiktu kalendāru elektroniskā pasta vēstules automatiski tiek nosūtītas darbiniekiem, kuru līgumu termiņi tuvojas beigām.
- 168 No minētā izriet, ka prasījumi par kaitējuma atlīdzību saistībā ar iespējamo institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, izdarīto atsevišķo dienesta pārkāpumu arī ir jānoraida.

169 Tā kā prasījumi atcelt tiesību aktu un prasījumi par kaitējuma atlīdzību ir noraidīti, prasība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

170 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

171 Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Parlamenta prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) HF atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Pelikánová

Nihoul

Svenningsen

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2017. gada 24. aprīlī.

[Paraksti]